

எல்லிம் எங்கள் தாயகம்

சிறிய கதை சிறிய லன்

6

8

9

எல்லம் எங்கள் தாயகம்

இளைஞர் இலக்கியம்

கவிமணி “ திமிலைத்துமிலன் ”

வெளியீடு:

கவிமணி வெளியீட்டுக்குழு,

முத்தமிழ் மன்றம்,

அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை,

மட்டக்களப்பு.

KAVIMANI PUBLICATION 2

September 5th. 1988.

Copy Rights Reserved by the Publishers

Printed at the :

SREE VIKNESWARA PRINTERS.
150. *Navalar Road,*
JAFFNA.

வெளியீட்டுரை

யாம் அறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல் பிறிதொன்றும் இல்லை என்பர் அறிஞர்கள். இந்த வகையிலே மதிக்கப்பட்டு வரும் தமிழ் மொழியிலே காலத்திற்குக் காலம் பல்வேறு சிருஷ்டி கர்த்தாக்களினால் பல்வேறு இலக்கியப் படைப்புக்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இப்படைப்புக்களின் வாயிலாகவே இன்று நாம் தமிழின் சுவையைப் பருகி வருகின்றோம்.

இவ்வாறான இலக்கிய கர்த்தாக்களின் வரிசையிலே இலங்கையில் குறிப்பிடக்கூடிய அளவு பெயர் பெற்றவர் எங்கள் கவிமணி திமிலைத்துமில்ன் அவர்கள். மட்டக்களப்பு கலாச்சாரப் பேரவையினால் கவிமணி எனப்பட்டமனித்துக் கௌரவிக்கப்பட்டவர். மட்டுநகர் அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையிலே போற்றுவதற்குரிய ஆசானாக விளங்கும் அவரிடம் தமிழின் சுவையை அறிவதற்கு ஆசிரிய மாணவர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் கொடுத்து வைத்தவர்கள் தான் அவர் கற்றுத்தந்த தமிழ் அறிவிற்கு நன்றிக்கடனை இந்த "எல்லம் எங்கள் தாயகம்" என்ற இளைஞர் இலக்கியத்தினை வெளியிட முத்தமிழ் மன்ற கவிமணி வெளியீட்டுக் குழுவுக்கும் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தினை இட்டு நாம் பெருமையடைகின்றோம்.

இந்நூலை வெளிக்கொணர உறுதுணையாய் நின்றவர் எங்கள் அன்பிற்கும், மதிப்பிற்கும் உரிய கலாசாலை அதிபர் திரு. கே. கனகசூரியம் அவர்கள். அவர் எமக்கு அளித்த உற்சாகமே கவிமணி குழுவின் இரண்டாவது வெளியீடான இந்த நூல் ஆகும் மேலும் இதன் வெளியீட்டுக்கு துணைநின்ற உதவி அதிபர். கலாசாலை விரிவுரையாளர்களுக்கும். பொருள் உதவி முதல் அனைத்து உதவிகளையும் புரிந்து எம்மோடு இறுகிவரை ஒத்துழைத்த ஆசிரியப் பயிற்சி மாணவர்களுக்கும், அழகான முறையிலே இந்நூலை அச்சிட உதவிய யாழ். விக்கினேஸ்வர அச்சகத்தினர்க்கும் எமது உளம் கனிந்த நன்றிகள் என்றென்றும் சமர்ப்பணம்.

கவிமணியின் ஆற்றலும் ஆக்கங்களும் பெருக ... விரிய ... பெருமையோடு வெளிவரத் தமிழ்த்தாய் துணை நிற்பாளாக.

அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை,
மட்டக்களப்பு.
04.09.1988.

கவிமணி நூல் -
வெளியீட்டுக் குழு,
முத்தமிழ் மன்றம்

சிறப்புரை

இக்கலாசாலை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் திரு. எஸ். கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் "திமிலைத்துமிலன்" என்னும் புனைபெயரைத்தாங்கி தமிழ் இலக்கிய உலகத்திற்குப் பல ஆக்கங்களைத் தந்து புகழ் பூத்தவர், கதை, கவிதை என்பவற்றில் மட்டுமல்லாது ஓவியம் வரைவதிலும் சிறப்புப் பெற்றவர். அன்றாது தொண்டு மேலும் வளரவேண்டும் என்ற பேரவாவினால் அவரது அன்புக்குகந்த மாணவர்கள் இம்மலரினை வெளியிடுகின்றார்கள். "எல்லம் எங்கள் தாயகம்" என்ற இக்கவிதைத் தொகுப்பு நூல் இக்கலாசாலையினால் வெளியிடப்படும்.

இரண்டாவது நூலாகும் இக்கவிதைத் தொகுப்பினை வெளியிடுவதில் இக்கலாசாலை மகிழ்ச்சியடைகின்றது. மேலும் இதுபோன்ற ஆக்கங்களை வெளியிட எண்ணியிருக்கும் இச்சிறந்த மாணவரது நோக்கம் என்றும் வெற்றி பெறும் அதற்காக என்றென்றும் என் நல்லாசிகள்.

அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை,
மட்டக்களப்பு,
04. 09. 1988.

க. கனகசூரியம்,
அதிபர்.

எல்லத்தை நோக்கி எதற்காகப் போகின்றோம் ?

“ எல்லம் எங்கள் தாயகம் ” - கவிமணி வெளியீட்டுக் குழுவினர் வெளியிடும் மூன்றாவது நூலாக அமைந்திருக்க வேண்டும் சில இடையூறுகளால் இது இரண்டாவது நூலாக வெளிவருகிறது இரண்டாவது பிரகரமாக “ மஞ்ச நீ மழைமுகில் அல்ல ” என்ற நாவலை அச்சுவாகன மேற்ற அவர்கள் ஆரம்ப முயற்சிகளை நிறைவேற்றி இருந்த போதும், செபஸ்தியான் வெளியீட்டார்களே அந்த வாய்ப்பைப் பெறும் சூழ்நிலை அமைந்து விட்டது

இளைஞர் இலக்கியம் என்ற தொடரில் முதலாவது நூலாக வெளிவரும் இந்த நூல் ஒரு நெடுங்கதைப் பாடலாகும் இது 27.12.1963 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 01.05.1964 இல் எழுதி முடிக்கப்பட்டது. நான் ஓயாது எழுதிக் கொண்டிருந்த காலகட்டமது

மறைந்து போன கண்டமாகக் கருதப்படும் ‘லெழரியா’ பற்றிய செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு புனையப்பட்ட ஒரு கற்பனைப் படைப்பே எல்லம் எங்கள் தாயகம்’. இன்றைய இளைஞர்களுக்கு இது ஒரு நல்விருந்தாக அமையும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு

இதிலே வரும் சாந்தி என்ற சிறுமி லெழரியாக் கண்டத்தின் பழம் பதியான எல்லத்தின் தலைவன் எல்லாளனின் புதல்வி எழிலியைச் சந்திக்கிறாள். அந்த எல்லாளன் பண்டைய ஈழத்தில் துட்டகாமினியோடு போரிட்ட எல்லாளன் அல்லன். கதைப் போக்கையும் அதிலே வரும் செய்திகளையும் வாசகர்கள் அவசரப்படாது ஆறுதலாக நுணுகி நோக்குவார்கள் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

இதை வெளிக்கொணர அயராது உழைத்த ஆசிரியர் கலாசாலை முத்தமிழ் மன்றக் கவிமணி வெளியீட்டுக் குழுவினருக்கும், ஊக்கமும் உதவியும் நல்கிய கலாசாலை அதிபருக்கும், விரிவுரையாளர்களுக்கும், அழகாக அச்சிட்டுதவிய அச்சகத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

எனது அன்புக்கினிய இளைஞர் குலத்துக்கு ஒரு வேண்டுகோள். கவிதை வடிவத்தைக் கண்டு 'அது நமக்கு விளங்காத ஒன்று என ஒதுக்கி விடாதீர்கள். அவற்றில் ஈடுபடுங்கள். இன்பம் பெறுங்கள். இந்த நூலில் வரும் சாந்தியைப் போல நீங்களும் எழிலியைச் சந்திக்கலாம். 'எல்லம்' என்ற நமது மூதாதையரின் பழம் பதியை அடையலாம். அங்கே ஒரு அற்புதக் காதலரை நீங்கள் சந்திக்கலாம். அவர்களுக்கு நிகழும் திகில் திறைந்த காதல் பரீட்சையைக் கண்டு உங்கள் நெஞ்சம் நெக்குருகும். இனி நான் தடையில்லை

எங்கே புறப்படுங்கள் :

எல்லம் நோக்கி இப்போதே புறப்படுங்கள்.

திமிலதீவு.

மட்டக்களப்பு.

04. 09. 1988.

— 'திமிலைத்துமிலன்' —

இந் நூல்;

அமரர் பதியணைந்த

அன்னைக் கென்

அர்ப்பணமே

1. இராகவன் தந்தான்

1. கொக்கரக்கோ கூ கூ என்று
கோழி கூவிற்றே -- சோலைக்
குயிலும் பாடிச் சூரியனைக்
காண மேவிற்றே
மொக்கவிழ்ந்து மலர்களெல்லாம்
மலர்ந்து ஆடிற்றே -- வண்டு
மோகனப்பண் பாடியாடி
மொய்க்க நாடிற்றே.

2. கரியவண்ணக் காக்கையொன்று
பறந்து வந்ததே -- ஒற்றைக்
கண்ணை யோட்டி நாலுதிக்கும்
பார்த்து வந்ததே
சிறிய சிட்டுக் 'கீச்சுக் கீச்சு'
என்று பேசிற்றே -- நல்ல
செண்பகப் புள் 'பம், பம்' என்று
சங்க மூதிற்றே.

3. கீழைவானில் சூரியனும்
வந்து தோன்றினான் -- மனம்
கிளர்ச்சிகொண்ட தாமரைப்பெண்
மலர்ந்து நீந்தினாள்.
கோழையைப்போல் இருள் அகன்று
தேயலுற்றதே -- வெயில்
குளிரை நீக்கி ஒளியை நீட்டிப்
பாய லுற்றதே.

4. 'மாமி! மாமி! மாமி!' யென்று
 ராகவன் வந்தான் -- 'அடே
 வாடா தம்பி' என்று மாமி
 மோதகம் தந்தாள்.
 சாமியுண்ட பொங்கலன்று
 சாந்தி கொணர்ந்தாள் -- 'அடி
 தாடி' என்று வாங்கி நின்றே
 ராகவ னுண்டான்.
5. "எனக்கும் கொஞ்சம் தாடா" என்று
 சாந்தி கேட்கிறாள் -- அவன்
 இல்லை என்று சொல்ல வில்லை
 அள்ளி நீட்டுறான்
 'கணக்குவிட்டேன் வேண்டா' மென்று
 தள்ளி யோடுறாள் -- "அடி
 கள்ளி" யென்று அம்மா வந்து
 கட்டிக் கொஞ்சிறாள்.
6. "போய்வரட்டா மாமி?" யென்று
 ராகவன் கேட்டான் -- "அடே
 பொங்கலுக்கு என்ன தந்தாய்?"
 சாந்தி கேட்கிறாள்.
 வாய் திறக்க வில்லையவன்
 தேடிப் பார்க்கிறான் -- "அடே
 வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டேன்"
 என்று ஓடுறான்.

7. ராகவளைப் பார்த்துப் பார்த்துக்
கண்ணும் பூத்ததே -- "ஐயோ
ராவும் ஆகப் போகு" தென்று
நெஞ்சம் ஆர்த்ததே
"போகவிட்டதே தவறு"
என்று நினைத்தாள் -- "என்கா
புதுமையான பர்சோ?" என்று
ஆசை படைத்தாள்.
8. மாலைபட்ட தே விளக்கை
அன்னை ஏற்றினாள் -- சாந்தி
வாசலைப் போய்ப் பார்த்துப் பார்த்து
நெஞ்சை ஆற்றினாள்.
வாலை ஆட்டிப் பப்பி கூடச்
சுற்றி வந்ததே -- "அவன்
வார்த்தையே ஏமாற்ற" மென்று
உள்ளம் நொந்ததே.
9. "சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!" என்று
கூவி வந்தனள் -- அவள்
"தாடா உள்ளே வாடா" என்று
வார்த்தை தந்தனள்.
ஏந்தி வந்த "பார்சல்" தன்னைக்
கையில் வைத்தனள் -- "உள்ளே
எடுத்துச் சென்று பாரேன்" என்று
கூறி நின்றனள்.

10. “வாடா நீயும்” என்று அவள்
கூப்பிடு முன்னே -- அவள்
“வாரேன் நாளைக் காலை” என்று
ஒடிச் சென்றான்.
கூடத்திலே விளக்கின் முன்னே
அவிழ்த்துப் பார்க்கிறாள் -- உமை
கூப்பவும் மறந்தவளாய்
வியந்து திற்கிறாள்.

2. தமிழரின் முதலிலம்

11. குண்டு குண்டாய் அழகு கொஞ்சம்
வண்ண எழுத்து -- அதைக்
கூட்டிக் கூட்டி வாசிக்கிறாள்
நாவை எடுத்து
கண்ணைக் கண்ணைப் பறிக்குமெழில்
வர்ணப் படங்கள் -- நல்ல
காட்டு விலங்கோடு பட்சி
வாழு மிடங்கள்.
12. வானுயர்ந்த கோபுரங்கள்
மாட வீதிகள் -- நல்ல
வான ஊர்தி நீர் ரதங்கள்
மாய யோதிகள்
ஆணும் பெண்ணும் குழந்தைகளுக்கும்
ஆடும் வாவிடிகள் -- எழில்
ஆடைகள் புனைந்து நட
மாடு தேவிகள்.

13. “ இழந்தலெழுரியா ” வென்ற
 அத்தப் புத்தகம் -- அவள்
 இதயத்தையே வைத்துப் பூட்டி
 வைக்கும் பெட்டகம்
 “ குழந்தை வாடி சோறு தின்ன ”
 அன்னை அழைத்தாள் -- அது
 கூடக் காது கேட்க வில்லை
 சாந்தி வாசித்தாள்.
14. “ தக்காளிச் சம்பலடி
 சாந்தி ஒருவாய் -- வந்து
 சாப்பிட்டுப்பின் வாசி ” யென்று
 அன்னை கெஞ்சினாள்.
 உட்கார்ந்து மூன்றுபிடி
 அள்ளி வைத்தவள் -- எழுந்
 தோடுகிறாள் “ போது ” மென்று
 ஒரு நொடிக்குள்ளே.
15. மீண்டும் வந்து மெத்தையிலே
 சாய்ந்து கொள்கிறாள் -- மிக
 மெல்ல மெல்லப் பக்கங்களை
 நீக்கிப் பார்க்கிறாள்.
 தூண்டு மாவலோடு வாயை
 முணுமுணுக்கிறாள் -- கண்ணைத்
 தூக்கம் வந்து மூடும் போதும்
 நீக்கிப் பார்க்கிறாள்.

16. “ மனிதகுலம் முதன் முதலில்
தோன்றிய திங்காம் -- இங்கு
வாழ்ந்தவரை வெமூரரென்று
நாமழைக்கலாம்.
புனிதமான வாழ்க்கை இவர்
வாழ்ந்திருந்தனர் ” -- எனப்
போட்டிருந்ததோர் படத்தின்
கீழ்ப்புறத்திலே.
17. “ இரண்டு லட்சம் ஆண்டின் முன்னர்
தென்கிழக்கிலே -- கடல்
இல்லையங் கிருந்த கண்ட
மேலெழுரியா
உருண்டையான உலகத்திலே
வேறிடங்களோ -- கடல்
ஊடுதாழ்ந்த சதுப்புநில
மாயிருந்தலே.
18. பாகையோர் இருபது
கிழக்கு முதலாய் -- மேற்குப்
பாகை என்பது வரையி
லே பரந்ததாம்.
ஆகவே இரண்டு நூற்று
அறுபது பாகை -- வரை
அளவில் நீண்டிருந்த கண்ட
மேலெழுரியா.

19. நாகரீகத்தில் லெழுரியர்
 சிறந்தவர் -- அதை
 நாமும் காணலாம் 'கிலமத்'
 ஏரியைச் சுற்றி -- அந்தப்
 பாகமுள்ள எழுத்தினோடு
 சிந்து தீரத்தில் -- கண்ட
 பாங்குதும் கல்வெட்டுகள்
 தெளிவுறப்படின.
20. தமிழரின் முதலிலம்
 லெழுரியாவென -- நல்ல
 சான்று வாய்த்தல் கூடு" மென்று
 சாந்தி வாசித்தாள்.
 அமுதமென இனித்தது
 அதற்குளே எதோ -- வந்து
 அள்ளித் தன்னை வானில் வீச
 வேயலறினாள்!
3. கோலம் போட்ட வானிலே
21. கத்தக் கத்தச் சத்தமே
 பிறக்க வில்லையே -- சாந்தி
 கண்ணைக் கண்ணை நீக்கியும்
 திறக்க வில்லையே!
 மெத்த மெத்த வேயுயர்ந்து
 மேலே போகிறாள் -- காற்றில்
 விண்ணிலே பறந்து செல்லும்
 பஞ்சுவாகிறாள்.

22. பட்டு மெத்தை போல நீந்தும்
பச்சை வாமராம் -- அது
பாலில் தோய்ந்த பின்னர் வந்த
நீ ல் வானமாம் .
கொட்டி வைத்த முத்து நீந்து
குங்குமக் கடல் -- போல
கோலம் போட்ட வானிலே
குளிக்குதே உடல்.
- 23 மஞ்சள் வானினைக் கடந்து
வந்து விட்டதும் -- அவள்
மாமரத் தளிரெனவே
மஹலாயினாள் .
கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கீழே
கீழே போகிறாள் -- பஞ்சக்
குன்றெனும் பனித்திரளின்
மேலே வீழ்கிறாள் .
24. கையினால் பனித்திரள்
களை விலக்கினாள் -- இரு
கண்களை கசக்கிவிட்
டிமையை நீக்கினாள் .
'ஐயகோ இதென்ன எங்கு
வீழ்ந்திருக்கிறாள்!' -- எந்த
ஆள் துணையு மில்லைப் பீதி
ஆழ்ந்திருக்கிறாள் .

25. கண்ணை நீர்த்திணை மறைக்க
விம்மலாயினான் -- பனிக்
கட்டியைக் கரத்தெடுத்த
தருட்ட லாயினான்.
எண்ண எண்ண நெஞ்சு விம்மி
விம்மி வந்ததே -- அவள்
ஏதும்நிற நாதி போல
ஏங்கலானதே.
26. எங்கிருந்தோ ரீங்கார
ஓசை கேட்டதே -- அந்த
இன்ப ஓசையே நெருங்கி
வந்து விட்டதே.
அங்குமிங்கும் கண்ணைக் கண்ணை
ஓட்டலாயினான் -- மிக
அண்மியோர் அசுவண்டு !
கத்தலாயினான்.
27. தரையின் மேலே 'கெலிக்காப்படர்'
போலவே அது -- வந்து
தட்டி விட்ட விந்தை கண்டு
சாத்தி தேறினான்.
நுரையை ஒத்த வெள்ளை ஆடை
பூண்டு மாணென -- சிறு
நுட்பமான பெண்ணொருத்தி
நோக்கி வந்தாள்.

28. தன்னையொத்த சின்னவய
தான பெண்ணவள் -- எனச்
சாந்தியின் தவித்த சிந்தை
நீந்தலுற்றதே.
முன்னர் கண்டறிந்தீடாத
பெண்ணே யாயினும் -- அவள்
முல்லைப் பூவைப் போல "வாழ்க
தோழி" யென்கிறாள்.
29. கையைப்பற்றி மார்பினோ
டணைத்துக் கொள்கிறாள் - பட்டுக்
கன்னத் தோடிதழ் பதித்துக்
கொஞ்சி வைக்கிறாள்.
மையையிட்ட கண்சிமிட்டிக்
கூட்டிச் செல்கிறாள் -- "அடி
வாடிதோழி"! என்று வீமா
னத்தி லேறுகிறாள்.

4. இன்னும் வெட்கமா ?

30. சின்னஞ்சிறு ஊர்தி சாந்தி
ஏறிக் கொண்டதும் -- அந்தச்
சிறுமி வானின் மேலெழுப்பி
ஓட்டிச் செல்கிறாள்.
வண்ண வண்ணக் காட்சிகளைப்
பார்த்துச் செல்கிறாள் -- அந்த
மலையை நீங்கி அருவி கண்டு
திகைத்துப் பார்க்கிறாள்.

31. பார்வையாலே சாந்தியை
 அளந்த மற்றவள் -- “நாம்
 பறந்து போவமங்கு” என்று
 கொஞ்சிப் பேசுறள்.
 ஊர்தி சென் றருவியோர
 மாயிறங்கவே -- அதன்
 உள்ளிருந் தெழுந்திரண்டு
 பேரு மாகவே.
32. பட்டு மெத்தை போலிருந்த
 பால் மணலிலே -- பிஞ்சுப்
 பாதம் தோயவே நடந்து
 பார்க்கலாயினர்.
 கட்டி வைத்த மேடையோடு
 நீந்து கேணிகள் -- உயர்
 கம்பள விரிப்பினோடு
 காணலாயினர்.
33. பளிங்கினாற் கரைசமைத்த
 நீந்து கேணிகள் -- அதன்
 பக்கமாக ஓடை நீர்
 இலங்கு தோணிகள்
 ‘கிளிங்கிளிங்’ என ஜல
 தரங்க ஓசைகள் -- காலில்
 கிண்கிணி சிலம்பநடை.
 கொண்ட மாதர்கள்.

34. ஆணும் பெண்ணுமாக ஏணி
 மேலே ஏறுவர் -- பாய்ந்து
 அங்கிருந்து கீழே கீழே
 வந்து வீழுவார்.
 மேனிகள் பளபளக்க
 நீந்தி ஏடுவார் -- அங்கு
 வெள்ளை அன்னம் போல மாதர்
 வந்து கூடுவார்.
35. எங்கெனும் ஐயற்கை செய்த
 தங்க ஏரிகள் -- அங்கு
 இன்பமாய் மலர்கள் பூத்துத்
 தொங்கு சோலைகள்
 பொங்கிடும் ஐயற்கை பூத்த
 கோலமாகவே -- அங்கு
 பும்புனல் மகளிரோடு
 மைந்தர் ஆடினார்.
36. கண்கள் கூசவே நிலத்தைச்
 சாந்தி நோக்கினாள் -- எதோ
 கண்டதரலே வெட்கம் கண்ணை
 மூட நிற்கிறாள்.
 பெண்கள் கூடவா இவர்க்கு
 வெட்கமில்லையா -- என்று
 பேசவில்லை தன்னுள்ளே
 பிதற்றலாயினாள்.

37. “சாந்தி” யென்று மற்றவள்
 அழைக்கலாயினாள் -- “நாமும்
 தண்ணியி லிறங்கலாமே”
 என்று கூறினாள்
 “நீந்தலாம் உனக்கு வெந்நீ
 ரே பிடிக்குமா? -- அந்த
 நீர்நிலைக்குப் பஞ்சமில்லை”
 போவ மென்கிறாள்.
38. “கேணியில் வெந்நீருங் கூட
 இங்கு உண்டுமா?” என்று
 கேட்டவள் வியக்க “ஆமா”
 மென்ற மற்றவள்
 “காணு நீர்நிலை யனேக
 மே சுடுவதாம்” -- எனக்
 கண்சிமிட்டி யேமொழிந்து
 காட்ட லாயினாள்.
39. “ஆடையைக் களைந்து விட்டு
 வாடி” வாடி என்கிறாள் -- “நான்
 ஆடவில்லை போவ” மென்று
 சாந்தி நிற்கிறாள்.
 சாடையாக மற்றவள்
 கரமடிக்கிறாள் -- அங்கு
 தண்ணியிற் கிடந்தவர்கள்
 வந்து சூழ்கிறாள்.

40. சாந்தியின் உடைகள் காற்றி
 லே பறக்கவே -- உடல்
 தண்ணியில் இழுத்தெறிந்த
 தால் விழுந்ததே
 ஏந்தினார் இருந்த பெண்கள்
 நீரிலாட்டினார் -- அவள்
 ஏது செய்யவும் வலியற்
 றேங்க லாயினாள்.
41. கைகளில் முகம் புதைத்து
 வெட்கிச் சாகிறாள் அவள்
 கைகளை இருந்த பெண்கள்
 தொட்டிழுக்கிறார்.
 “ஐயகோ! இதென்ன பேய்கள்!
 எங்கு வந்தனேன்?” என்று
 அண்மி தின்ற பேரைப் பார்க்கக்
 கண்கள் கூசினு
42. “தங்கையே!” என ஒருத்தி
 வந்து பேசினாள் — உண்ணைச்
 சார்ந் தழைத்து வந்த திங்கு
 யார் தெரியுமா?
 இங்கிருக்கிறாள் இவள் எம்
 மக்கள் தலைவன் — பெற்ற
 இன்னுயிர்ப் புதல்வி யென்று
 ஏத்த லாயினாள்.

43. “ நாட்டு மக்களின் விழி
என்படுபவள் -- இந்த
நற்புதல்வி பேர் எழில்”
என்று பேசினாள்.
கேட்ட பின்புமே விழியை
மூடி நிற்கினாள் — “ இந்தக்
கேடு கெட்ட மக்களைக் கண்
பார்க்க வேண்டுமா ? ”
44. “ சாந்தி! சாந்தி!” என்று கூவி
னாள் எழிலியும் -- “ உடல்
தாழ்ந்து விட்டதே புனலில்
இன்னும் வெட்கமா?
நீந்த வந்த பேர்கள் ஆடை
யோடு ஆறுதல் -- மிக
நேர்மையற்ற செயற்கையாகு
மிந்த நாட்டிலே.”
45. “ கள்ளமற்ற உள்ளமோடு
கண்களைத் திற -- இங்கு
காணுகின்ற யாவுமே
கடவுள் ஆக்கமாம்.
மெள்ள மெள்ள எங்களைப்
புசிந்து கொள்ளுவாய் -- இந்த
மேனியில் உயர்ந்த துள்ளம்
என்று தேருவாய்.”

46. பார்வையில் சிறியவள்
எழுவிய யினும் -- பேசும்
பாணியில் பெரியவள்
அறிவில் என்பதை
தேர்கிறாள் சிறுமி சாந்தி
அந்தத் தத்துவம் -- அவள்
சிந்தனைக்கு எட்டவில்லைக்
கண் திறக்கிறாள்.
47. சிற்பியின் திறண்படைத்த
சித்திரம் போலும் -- கலைத்
தேவியின் அருள் படைத்த
ஓவியம் போலும்
அற்புதத்தை ஆணும் பெண்ணு
மாகக் காண்கிறாள் -- அதை
ஆடையென்ற பீடைகட்டி
மூட வேண்டுமா?
48. பொற்சிலைகள் கோயிலிற்
பொலிதல் போலவும் -- எழில்
பூத்திட உயிர்த்தெழுந்த
சிற்பம் போலவும்
கற்கலைப் படைப்புநீரில்
ஆடல் காண்கிறாள் -- அங்கு
நாணமென்ற கீழ்மையார்க்கும்
தேவையில்லையாம்;

49. சின்னவள் எழிலியோடு
 சேர்ந்து ஆடுறாள் -- வந்து
 சேர்ந்த நற்சிறுவரோடும்
 நீந்த யேசுரூள்
 மின்னெனப் பிறந்தஞானம்
 எங்கிருந்ததோ? - அவள்
 மேலவர் பிறப்பு என்
 றுணர்ந்து கொள்கிறாள்.
50. பாவையர் பலர் எழுந்து
 தூக்கிச் சென்றனர் -- அங்கு
 பந்தர் ஒன்றி லேகொணர்ந்து
 ஈரம் போக்கினர்
 கந்தம் வீச நல் அகிற்
 புனை பிடித்தனர் -- நல்ல
 கண்களைப் பறிக்கும் ஆடை
 யும் புனைந்தனர்.
5. ஆற்றிலே வரும் படகு
51. சித்தரித்த பொற்படகு
 ஒன்று வந்தது -- அதில்
 சென் றமர்ந்தனர் எழிலி
 யோடு சாந்தியும்
 மெத்தவும் கறுத்த செங்கல்
 ஒன்றிருந்தது -- அதை
 மெல்ல வேபடகின் பின்னால்
 நீரிற் கட்டினார்.

52. ஐந்திரப் படகு போல —
 தாவிச் சென்றது — சாந்தி
 யாதெனப் புலப்படா
 வீயப் படைந்தனள்
 “ மந்திரம் இதிலிசையே
 தோழி பாரடி — இக்கல்
 மறுபுறத்தே நீரைத்தள்ளும்
 சக்தி வாய்ந்தது.
53. எதிர்த்திசை படகு நகர்ந்
 தோடல் காண்கிரும் -- இது
 எங்களின் விஞ்ஞான ஆற்றல்
 என்று காணுவாய் ”
 உதிர்த்தினுள் எழிலிதங்கள்
 ஊர்ப் புதுமையை -- அந்த
 ஓடம் வேகமாய்த் திரும்பி
 ஓடலானது.
54. மேகம் வந்து நீர்முகந்து
 கொள்ளல் போலவே
 வேறொரு திசையிற்கண்டு
 சாந்தி கூறினாள்.
 “ தேகம் வெந்து சாதல் நேரும்
 அங்கு சென்றிடில் -- அது
 செம்மை யாய்க் கொதிக்கும் நீரின்
 ஆவி காணுவாய்.

55. “ இந்த வாவியே கொதிநீர்
வாவியாமடி -- கொதி
ஏறியே படகில் சூடு --
தாவிடாமலே
விந்தையான ஒர் வகை
உலோகம் கொண்டதாம் -- இந்த
வேகமான ஓட ” மென்
றெழிலி கூறினார்.
56. தூரத்தே ஒரு பெரிய
வீடெழுந்தது -- அதைச்
சொல்லுமுன்னர் வாவிகொந்த
ளிக்கலானது
ஓரத்தே இருந்த பெண்கள்
ஓடிவந்தனர் -- சுக்கான்
ஒன்றையே பிடித்து வேக
மாய்த் திருப்பினார்.
57. ஓடமும் திரும்பிவேக
மாகச் சென்றது -- “ தப்பி
னோம் இனிப்பயமில்லையென்
றோத லாயினர்
நீடுமூச் சிழுத்தவள்
நிமிர்ந்து நின்றனள் -- “கொதி
நீரில் வாழ் அசுரஆமை”
என்று கூறினார்.

58. “ அந்த ஆமையைத் தவிர
வேறுயிர்களே -- இந்த
ஆற்றில் வாழ்வ தில்லை ” யென்
றெழிலி கூறினாள்.
“ எந்தையைப் பலியெடுத்த
திந்த ஆமைதான் ” என
இன்னொருத்தி வந்து முன்பு
பேசலாயினள்.
59. ஆற்றிலே வரும் படகி
னைப் புரட்டுதல் -- நீரின்
ஆவியோ டுடல்களை
விழுங்கி மூழ்குதல் --
சேற்றினில் புரளு மிந்த
ஆமை செய்கையாம் -- இதைத்
தீர்க்கவே முயன்றதுமு
முதும் தோல்வியாம் ”.
60. என்று கூறினாள் எழிலி
சாந்தி யுள்ளமோ -- “விந்தை”
என்று பேகியேநிமிர்ந்
தமர்ந்த போதிலே
குன்றினைக் கடந்து ஓடம்
செல்லலானது -- வேறோர்
குன்றின் உச்சியை விழிகள்
கண்டதீர்ந்தவே.

61. வாணுற நிமிர்ந்த மலை
யின் சிகரமோ -- உச்சி
வாய் பிழந்து அக்கீனியைக்
கக் கலானது.
சேணொலாம் புகை கவிழ்ந்து
மூடலானது -- அங்கு
செவ்வனற் குழம்பு ஆரூய்
ஓடலானது.
62. பாறைகள் சிதறி வானி
லே எழுந்தன -- நெருப்
பாகவே தரையிலெங்கு
மாய் விழுந்தன
ஆறொடே புலியனைத்து
மடலானது -- சாந்தி
ஆவினன்றவே எழிலி
யைத் தழுவினாள்.
63. "தோழி என்னடி பயந்து
சாகப் பார்க்கிறாய்? -- இந்தத்
தோற்றமே எரிமலைக்
கியற்கை யாமடி
வாழி சாந்தி! நெஞ்சினை
நிமிர்த்தி நில்லடி -- நம்
வாழ்க்கையிற் சாதாரண
நிகழ்ச்சி யிஃதடி."

64. கூறிலைத் தெழிலி தெம்பை
 ஊட்டி விட்டனர் -- அச்சம்
 கொள்ளநின்ற குன்றையும்
 கடந்து விட்டனர்
 மாறி மாறியே புதுமை
 தேன்ற லானது -- பச்சை
 வண்ணமே புனியனைத்தும்
 தேங்க லானது.

6. காட்சி ஜாலங்கள்

65. “யுக்காலிப்தஸ்” சோலைகள்
 யொலிக்கும் காடுகள் -- உயர்
 வுள்ளதேவ தாரு செம்
 மரங்கள், மேடுகள்
 தக்காளிப் பழச்செடிகள்
 தாங்கு மேடைகள் -- பல
 தானியம் விளையும் நீள்
 வயல்கள் ஓடைகள்.
66. வண்ண வண்ணப்பூக்கள் பூத்த
 நந்த வனங்கள் -- வந்த
 வாடைக் காற்றுக் கொண்டு வந்த
 நல்ல மணங்கள்
 கண்ணைக் கண்ணையே பறிக்கும்
 காட்சி ஜாலங்கள் -- அங்கு
 கட்டிவைத்த பர்ணசாலை
 போன்ற கோலங்கள்.

67. தனித்தனி நெருக்கமந்
 றமைந்த வீடுகள் -- பெரும்
 சாளரம் தாழ்வாரமோடு
 மென்றமைகளால்
 இனித்திட வேய்ந்தகாட்சி
 இன்பமூட்டுமாம் -- இதை
 ஏரியில் மிதத்தவாரே
 சாந்தி பார்க்கிறான்.
68. ஏழுடி உயர்ந்த ஆண்கள்
 ஏறுபோன்றவர் -- திரண்
 டேயறி புயங்களோடு
 வீட்டுமுன்றலில்
 சூழநின்று காதற் பெண்க
 ளோடு பார்க்கிறார் -- இந்தத்
 தோற்றம் கண்டுசாந்த்உண்மை
 ஓர்ந்து கொள்ளுகான்.
69. படகிலுள்ள பெண்கள்யாவ
 ரும் பெதும்பையர் -- தன்
 பாங்கியாம் எழிலியோ
 மிகச் சிறியவள்
 உடலிலே நமது நாட்டு
 மங்கை யொப்பவர் -- எனின்
 உண்மையிற் சிறுமிகள்
 எனஉணர்கிறான்.

70. ஓடமும் ஹிங்குதுறை
 -- யை அடைந்தது -- பலர்
 ஓடிவந்தனர் எழில்
 உயர்ந்த மங்கையர்
 ஆடினார் அரம்பைபோல்
 அதை வியக்குமுள் -- அங்கு
 ஆர்த்ததோர் விலங்குகண்டு
 வேர்த்துவிட்டனர்.

71. ஓட்டகத்தைப் போன்றதோர்
 உயர்ந்த மிருகம் -- ஆயின்
 உண்மையில் உடலோயானை
 போன்றபருமம்
 வட்டவிழிகள் அகல
 அச்சம் மீதுர -- சாந்தி
 வாடல் கண்டவள் எழிலி
 வாய்திறந்தனர்

72. "எங்கள் நாட்டிலே இதே
 உயர்ந்த வரகனம் - இதில்
 ஏறிச்சென்று நாம்நகர்
 எளிதடையலாம்.
 அங்கதன் முதுகிலே அம்
 பாரி காணுவாய்" -- என்று
 அங்கையைப் பிடித்திழுத்
 தழைக்கலாயினார்.

73

அங்குநின்ற மங்கையர்
 அருகில் வந்தனர் -- மிக
 ஆவலோடிருவரையும்
 தூக்கி ஓடினர்
 தொங்கு கின்ற ஏணியிற்
 ரெடர்ந்து ஏறினர் -- மேலே
 தோன்றிய அம் பரீமீது
 தூக்கி வைத்தனர்.

7. ஆரணங்குகள்

74.

ஆண்களிற் குறைந்துயர்ந்த
 தோற்றமானவர் -- கணக்
 காகவே பருமனுள்ள ஆரணங்குகள்
 மாண்புறத் துயில் புனைந்த
 வாலை நோக்கினர் -- குறை
 வாகவே அணிபுனைந்த
 வண்ண மேனியர்.

75.

பொன்மை மென்மை யானகூந்த
 -லை முடித்தவர் -- எழில்
 பூத்திட வகிர்ந்து பின்ன
 லிட்ட தோகையர்
 எண்ணம் போல் அகன்ற பெரும்
 கண்ணுடையவர் -- பார்க்க
 இன்பமான செம்மையும் பொன்
 பேரலு மேனியர்.

76. சின்னச் சின்னக் காதுகள்
 சிரித்த வாயிதழ் -- முத்துத்
 தீட்டும் பச்சரிவு போன்ற
 பற்களுள்ளவர்
 வன்ன நாரினால் முகத்
 திரை யிழைத்தவர் -- நறும்
 வாசனை புதுக்கிய
 வனப்பு முள்ளவர்.
77. பன்னிற மலர் புனைந்த
 மாலை பூண்டவர் -- இயல்
 பாகவே இயற்கையில்
 விருப்ப முள்ளவர்
 இன்ன தன்மையர் மகிழ்ந்து
 வாழ்த்தியம்பினார் -- அவர்
 ஏறிய விலங்கு நகர்ந்
 தேக லானதே.
78. மேலிருந்து நோக்க நோக்க
 விந்தைக் காட்சிகள் -- படர்
 மேகம் போன்று தூரத்தே
 விளங்கும் குன்றுகள்
 கால் சிறுத்த நீண்ட வால்
 கழுத்துமுள்ளவை -- கடற்
 கரைகளிற் புதுப்புதுப்
 பெரும் விலங்குகள் !

79. கடற்கரை மறைந்தது
 கரும்புச் சோலைகள்! -- சாந்தி
 கண்ணை நம்பி டாமலே
 கசக்கி விட்டனள்.
 உடற் பருத்த தென்னையின்
 அடியை ஒத்தவை -- அதில்
 உள்ளசாறு ஆறு போல
 ஓடு மென்கிறாள்.

8. பெத்ரோதாக்கிங்

80. கரும்புச்சோலை யுட்பெரும்
 புயல் எழுந்ததோ? -- அங்கு
 கண்ணை விட்டவள் மருண்டு
 கத்தலாயினள்.
 இரும்புபோல இருண்டதொன்று
 பறந்து வந்தது -- அதன்
 இறக்கையாயிரண்டு மலை
 கள் அசைந்தன!
81. இறக்கைகள் வெளவாலைப் போன்ற
 தோற்றம் தந்தன -- ஆயின்
 இரண்டு பத்திகள் நீண்ட
 தாயிருந்தன.
 கறுத்தச் சொண்டும் காலும் நீண்ட
 வாலுமாகவே -- அது
 காற்றையும் கடிந்து கன
 வேகமாகவே.

82. காய்ச்சிய இருப்பு போன்ற
கண்களாகவே -- இரு
காதுச்சுவும் பிய்ந்துபோ
மாங்காரமாகவே
கூச்ச லிட்ட வாறு குறி
வைத்துப் பாய்த்ததே -- சாந்தி
கோவெனக் கதறி எழி
லியில் வீழ்ந்தனள்.
- 83 தேற்றிடும் எழிலியும்
திகைத்து ஷிட்டனள் -- அவள்
தேகமும் நடுங்கக் கண்ணை
மூடிவிட்டனள்.
காற்று மோதி மூச்சு முட்ட
வேதவித்தனர் -- இரு
கையும் கொண்டிருவரும்
உடல் நெரித்தனர்.
- 84 சாந்தியின் இதயம் வேக
மாயடித்தது -- இன்று
சாவுதான்' எனவுடல்
துடிதுடித்தது.
மீந்திருந்த அற்ப தெம்பு
மோடலானது -- அந்த
வேகமிக் ஐந்தின் கூச்சல்
கூடலானது.

85. பயங்கர அலறல் கேட்டுச்
 சாந்தி பார்த்தனள் -- அந்தப்
 பாகனின் உடலில் ரத்தம்
 கண்டு வேர்த்தனள்
 தயங்கிய அவனும் வேலைத்
 தூக்கி வீசினை -- உடன்
 தன்னிடம் இருந்தமூழ்
 லொன்றை நீட்டினான்.

86. அக்கினிப் பொறிஎழுந்து
 பாயலானது -- அங்கு
 அண்மிப் பாய்ந்த ஜந்தின் நெஞ்சம்
 தீயலானது
 திக்கெலாம் அதிரக் கூச்சல்
 பேசுலானது -- எது
 செய்யும் வழியிலாது
 ஓடலானது.

87. இறக்கையைப் படபடத்
 தடிக்கலானது -- மேலே
 ஏறிவட்டமிட்டு ஓட்டம்
 பிடிக்கலானது.
 முறுக்கினான் குழலைப் பொறி
 ஓயலானது -- பாகன்
 முதுகிலே இரத்தம் இன்னும்
 பாயலானது.

88. பின்னவர் வந்தவர் இறங்கி
 ஓடி வந்தனர் -- ரத்தப்
 பெருக்கை நீக்கவே மருந்தும்
 தேடி வந்தனர்
 இன்னும் இன்னுமே பயணம்
 நீண்டு சென்றது -- சாந்தி
 யின்விழி எழிலி முன்னர்
 வந்து நின்றது.

89. "சற்றுத் தூரந்தான் நகரம்
 கிட்டி விட்டது" என்று
 சாந்தியின் கழுத்தைக் கையால்
 சுற்றிக் கொண்டனர்
 நெற்றியில் படர்ந்த மயிர்
 தூக்கி விட்டனர் -- சாந்தி
 நெஞ்சையும் தனது சொத்தா
 யாக்கி விட்டனர்.

90. "பெத்ரோதாக்கிங் தானே ஐது?"
 சாந்தி கேட்டளள் -- "ஆம்
 பெரிது ஐது, சிறிதுமுண்டு
 எழிலி கூறினள்
 "மெத்தவும் கொடிது அந்த
 மின்னணுக் குழல் -- ஒன்றின்
 மீதுதான் அதற்குப் பயம்"
 என்றும் பேசினள்.

9. பட்டணப் பாங்கர்

91. பட்டணத்தை வாசனம்
 நெருங்கி விட்டது -- நல்ல
 பளபளத்த வீதியும்
 தொடங்கி விட்டது.
 கட்டிடங்கள் மாடிகள்
 களிக்கு மன்றுகள் -- பொருள்
 காணாமல்லங் காடிவீதி
 காவற் குன்றுகள்.
92. கல்விச் சாலைகள் அரும்
 கலைபயில் இடம் -- வல்ல
 காவியப் புலவர்கள்
 கலந்து கொள்ளிடம்
 மெல்லியல்பினர் நடம்
 பயிலு மேலிடம் -- குழல்
 வீணை பல்லியங்கள் காணம்
 வீச நல்லிடம்.
93. இத்தனை இடங்களிலும்
 மக்கள் மொய்த்தனர் -- "வாழ்க
 எங்கள் கண்மணி எழிலி!"
 என்று போற்றினர்
 மெத்தவும் மகிழ்ச்சியால்
 வரவு கூறினர் "வாழ்க
 மேவும் தோழி சாந்தி" என்று
 பூவும் வீசினர்.

94. இரண்டு வில்வளைவு வைத்
 துயர்ந்த கோபுரம் -- மலை
 யிற்குடைந்து அற்புதம்
 படைத்த பொற்பிடம்
 திரண்டு வந்த மக்கள் அங்கு
 இட்டுச் சென்றனர் -- சாந்தி
 சித்திரம் உயிர்த்தல் போல்
 திகைக்க லுற்றனர்.

95. கையினைப் பிடித்தவாறு
 எழிலி கூறினாள் "நாம்
 காணாமக்கள் யாவருமிந்
 நாட்டின் மன்னராம்
 பொய்யிலை அவர்கள் கூடித்
 தேர்ந்தெடுப்பவன் -- மக்கள்
 போற்றும் மக்களின் தலைவன்
 ஆவனென்கிறாள்.

96. இந்தநல் நகரை எல்லூர்
 என்று கூறினர் -- அது
 ஏற்றமுற்று எல்நகர்
 என வழங்குமாம்.
 முந்திய முதல் நடு
 இறுதியானவன் -- கோயில்
 முன்றில் வந்து சேர்ந்துளோம்"
 மொழியலாயினாள்.

10. எல்லவன் திருப்பதி

97. எல்லவன் திருப்பதி
 ஹங்கி நிற்கிரேம் -- அந்த
 ஈசனை இலிங்கமாக
 நாம் தொழுகிரேம்
 வல்லவன் நமக்கெலாம்
 ஒரே ஹை அவன் -- தூய
 வண்டமிழ் எல்லாரார் பேசி
 வாழுந் தேன்மொழி.

98. கூறவைத்தவள் எழிலி
 கூட்டிப் போயினன் -- கை
 கூப்பிநின்ற பக்தர்கள்
 குழைந்து பாடினர்
 மாறிமாறிப் பல்லியம்
 வழங்கலாயின -- சங்க
 மாரியும் மணியும் கூடித்
 தேங்க லாயின.

99. சாந்தியின் கரங்கள் தானே
 கூம்பலுற்றன -- கண்ணீர்
 தாரைபாய்ச் சொரிந்து மக்கள்
 தேம்பலுற்றனர்
 நீந்தி நீந்தியே முழுக்கம்
 ஓங்கலானது -- பாடல்
 நீடிநீடியே உளத்தை
 வளங்கலானது.

100. ஒமென முழக்கம் மேலும்
 உச்சமானது -- மக்கள்
 உள்ளமும் உடல் துறந்து
 துச்சமானது.
 காமுறும் சன்னத்தராகி
 மெய்ம் மறந்தனர் -- இறைக்
 காதலில் ஆனந்தக் கூத்து
 மாடலாயினர்.
101. ஆடல் பாடல்கள் தணிந்
 தடங்கி விட்டன எங்கும்
 ஆழ்ந்த மௌனமே பெறத்
 தொடங்கி விட்டன.
 கூடலின் நிசப்தமே
 குலைத்ததோர் குரல் -- அது
 கோயிலிற் றலைப்படும்
 குருக்களின் குரல்.
102. “ எல்லவன் சகல பேர்க்கும்
 இன்பமானவன் -- அந்த
 ஈசனின் அருட்டிறணை
 எங்குமாகுக
 அல்லல் போம் அகம் திறக்கும் ”
 என்று பேசினார் -- சென்று
 அன்பொடே எழிலியும்
 தலை வணங்கினான்.

103. சாந்தியும் வணங்கினான்
 தவப் பொலிவுறும் -- அந்தச்
 சாமியும் கரமமர்த்தி
 ஆசி கூறினார்
 காந்தியும் சுடருறு
 கருணைக் கண்களும் -- கொண்டு
 காலமுன் றுணர்ந்த ஞானி
 வாழ்த்து நல்கினார்.

104. ஆலயத்தை விட்டவர்
 திரும்பலாயினார் -- மக்கள்
 ஆவலோடு பார்க்கவே
 நெருங்கலாயினார்
 கோலமுற்ற நீள்மனையின்
 வாயில் எய்தினார் -- கை
 கூப்பியே வணங்கி மக்கள்
 மீளலாயினார்.

11. மக்கள் தலைவன்

105. தோழியர் மணிலீளக்க
 மேந்தி நின்றனர் -- பல
 தோகையர் மலர்கள் கொண்டு
 தாவி வந்தனர்
 வாழி யெம் மெழிலிக் கண்ணே
 என்று பாடினர் -- பலர்
 வந்திருந்த சாந்தியை
 வளைக்க நாடினர்.

106. மஞ்சள் நீரிலே முக
 மலம்ப வைத்தனர் -- நல்ல
 வண்ணச் சாத்தும் பொட்டுமிட்டு
 வாச மூட்டினர்.
 கொஞ்சிடும் மொழி பகர்ந்து
 கூட்டிக் சென்றனர் -- அந்தக்
 கோபுரத்து வாயிலிற்
 குழுமி நின்றனர்.

107. ஒள்ளிய தவளமிட்ட
 வண்ண மாளிகை கீழே
 உள்ளதோ முகம் தெரியும்
 தண்ணி போற்றளம்
 வெள்ளியிற் கதவுகள்
 மினுங்கலுற்றன -- சாந்தி
 மெய்க்க மெய்க்கக் கண்களோ
 விழுங்க லுற்றன.

108. முத்து வைத்திழைத்த கத
 வம் திறந்தது -- ஒளி
 முன்னே வந்து எங்கிருந்தோ
 உள் நுழைந்தது.
 மெத்தவும் குளுகுளுத்த --
 தூய பேரொளி -- என்ன
 விந்தை என்று சாந்தியும்
 வியக்கிறாள் விழி.

109. “கண்ணோ! என்ருரு குரல்
கதறி வந்தது -- சாந்தி
கண்ணிமைக்குமுன் மகளைக்
கட்டிக் கொண்டது.
பின்னர் அந்தத் தாய் முகம்
திரும்பலானது -- சாந்தி
பேர்திரச்சி யாகுமுன்
பிடித்தணைத்தது.
110. அன்னையின் முகத்திலே
இருமுக மலர் -- வந்து
அன்பொடே அணைத்துக் கொண்டு
இன்ப முற்றன
பின்னர் நின்ற மங்கையர்
பிரிந்து சென்றனர் -- அங்கு
பேரறத்தின் பிம்ப மொன்று
பேண வந்தது.
111. வந்த மக்களின் தலைவன்
வாரியள்ளினான் -- கண்ணின்
மணிகளென்று இருவரோடும்
மகிழ்ந்து துள்ளினான்
அந்தக் காட்சியை மனைவி
அரிது நோக்கினாள் -- வரும்
ஆனந்தத்தின் பேறு தன்னை
நெஞ்சிற் நோக்கினாள்.

112. மலையை யொத்த வலிமை பெற்ற
 தோள்கள் மீதிலே -- சார்த்தி
 வைத்துக் கொண்டு உச்சி மோந்து
 மகிழ்ச்சி மீறியே
 நிலை மறந்து பாசத்தோடு
 அணைத்து நின்றனன் -- அந்த
 நெஞ்சம் கண்டு அன்னை கூட
 வியப்பில் ஒன்றினள்.

113. “ எழிலிக்கேற்ற இன்பத் தோழி
 சாந்தி ” என்றனள் -- அன்னை
 “ இவளும் எங்கள் செல்வ ” மென்று
 தலைவன் பேசினான்
 “ பொழுதும் நீங்கள் வைத்து கொண்டால்
 என்ன ஆவதாம்? — வந்த
 புதல்வியர்க்கு உணவு காட்ட
 நேர மாகுதாம்.

114. என்று கூறியே அணைந்த
 இன்பத் தேவியை -- அவள்
 இனிமையோடு நோக்கி, “ கூட்டி
 ஏடு ” என்றனள்.
 குன்று ஒன்று மேலிருந்து
 குதித்தல் போலவே — சின்னக்
 குட்டிப் பெண்கள் கீழே தாவித்
 கூடி” நின்றனர்.

115. பொற்பிரபை கொண்டுவர்ந்த
 குன்றிரண்டிடை — சிறு
 புள்ளி வெண்புருவைப் போல
 சாந்தி நிற்கிறான்.
 அற்புதம் பொலியும் வெள்ளை
 யானை யென்பதா — அந்த
 ஆணுக் கேற்ற நற்பிடிஅவ்
 வன்னை யென்பதா?

116. சாந்தியின் உளத்திலே
 திகைப்பு மாறுமா? அந்தத்
 தலைவனும் தலைவியும்
 மனித ராகுமா?
 காந்தி பெற்றுயர்ந்து நின்ற
 தேவரல்லவா! — அந்தக்
 கடவுள் தாயும் தந்தையும்
 கருணை வெள்ளமா?

12. நெற்றிக் கண்

117. அன்னை கைகளில் அணைத்
 தழைத்துச் செல்கிறாள் -- புது
 ஆவியோடு நல் அமுதும்
 அன்பி லூட்டினாள்
 பின்னர் சாந்தியை எழிலி
 இட்டுச் சென்றாள் -- தானாய்ப்
 பேணிமும் மலர்ப்பொழிந்
 பெருமை காட்டினாள்.

118. வண்ண வண்ணப் பொன்மலர்
மலர்ந்திருந்தன -- பெரும்
வண்டுகள் மதுவையுண்
டமர்ந்திருந்தன.
எண்ண எண்ண யாவுமே
விசித்திரமதாம் -- அடே!
இத்தனை பெரிய பூக்கள்
இங்கு உள்ளதா? ”
119. எழிலியைத் திருப்பி வைத்துச்
சாந்தி நோக்கினாள் -- கண்கள்
இரண்டினும் நடுவே உற்று
உற்று நோக்கினாள்
பொழிலிடைப் புதுமையின்னும்
என்ன கண்டனள்! அந்தப்
பூங் கொடி எழிலி நகை
பூத்து நின்றனள்
120. “ சாந்தி! சாந்தி! என்னடி
சமைந்து நிற்கிறாய்? கண்ணுட
சாலம் என்ன கண்டனை?
தனித்து நோக்கியாய்?
சாந்தி! சாந்தி! சொல்லடி
வியப்பைத் தீர்க்கிறேன் -- உன்
சஞ்சலம் பறக்கு ” மென்
றெழிலி சாற்றினாள்.

121. “ முன்னைப் பின்னை அறிந்திடாத
 அன்னை தந்தையர் - உன்
 முதல் வரவை; பெயரையெல்லாம்
 தெரிந்த தெப்படி ?
 எண்ணி யெண்ணி நீ வியந்
 திருக்கிருயடி -- இதை
 என்னிடத்திற் கேட்க நீ
 துடிக்கிருயடி.
122. “ வண்டு போன்ற வானணர்தி
 மீது ஊர்ந்திடும் -- போது
 ‘ வானொலித் தொலைபுகலி ’
 யாற் கதைத்ததைக்
 கண்டுகொள்ள வில்லை நீ
 கனவில் மூழ்கினாய் ? -- அந்தக்
 காரியம் புதுக்கினைன்
 கவலை தீரடி:
123. “ எல்நகரை வானணர்தி
 யால் அடையலாம் ஆயின்
 ஏன் உனைக் கொடும்புனலில்
 ஊட்டுச் சென்றதோ ?
 தொல்லைசூழ வாகனத்தில்
 ஏற்றி வந்ததோ -- எனத்
 தோன்றுதோ ? அதுநம
 தழைப்பு மார்க்கமாம்.

124. எத்தனை அனுபவம்
படைத்து விட்டனை! அந்த
இன்னல்கூழ் வழிமறக்க
வொண்ணு மோவடி?
சித்தமும் தீடம் பலவும்
பெற்ற தாமடி -- எனச்
சின்னவள் எழிலி சொல்லிக்
கண்ணி சூட்டினள்.
125. சாந்தியின் செயல் மனத்தை
ஈர்க்கலானது -- அவள்
தாவியே பிடித் தெழிலி
யைத் தழுவினள்
பாத்தமோடு நெற்றிமீது
முத்தம் சூட்டினாள் -- இன்னும்
பக்கத்தில் ஊழுத்து உற்று
நோக்கலாயினாள்.
126. கண்கள் வண்டு போலவே
குறுகுறுத்தென -- அவள்
கையும் மார்பும் கூடவே
குருகுருத்தன.
“என் விழியில் என்னடி
எழுதி வைத்தது?” என்று
இன்னகை புரிந்தவள்
எழிலி கேட்கிறாள்.

127. " அன்னக்குஞ்சு போல நீ
 அழ கெறிக்கிராய்; வட்ட
 மானகண்ணில் மாளே என்று
 தேடிப் பார்க்கிறேன் " 001
 சொன்ன சாந்தியை இடை
 மறிக்க லாயினான் -- " பொய்
 சொல்வதாலே உண்மையைப்
 புதைக்க லாகுமோ ?
128. " கண்ணைத் தானே பார்க்கிராய் ?
 குத்தைச் சொல்லடி என்
 கட்புருவ மத்தியும்
 கனத்திருக்குதோ ?
 எண்ணித்தானே பார்க்கிராய் நீ ?
 இல்லை யென்பையோ ? " என
 இன்னு மின்னு மேதெதோ
 எழிலி பேசினான்.
129. " உண்மையை உணர்ந்து விட்ட
 னே எழிலியே -- உங்கள்
 ஊரிலே அனைவருக்கு
 முள்ள தாருமோ ?
 திண்ணமாக உந்தன் அன்னை
 தந்தையரொடே -- அந்தச்
 தேசமும் குருக்களுக்கு
 முண்டு கண்டுளேன் "

130. என்று சாந்தியும் இயம்பி
 -- னான் எழிலியும் -- அது
 இன்னதென்று கூறிட
 எழுந்து விட்டனர்
 நின்றவள் எழிலி சொன்ன
 செய்தி கேட்டதும் -- சாந்தி
 நீங்கிடா வியப்பினாலே
 நெஞ்சு பொங்கினள்.

131. " கட்புருவ மத்தியில்
 உயர்ந்திருப்பது -- நெற்றிக்
 கண்ணை யொத்ததோ? புதுமை!
 என்ன விந்தையோ?
 அற்புதமே!" என்று சாந்தி
 ஆவி பொங்கினாள் -- எழி
 லாகவே அடுத்தவள்
 அனைத்தும் கூறினாள்.

132. "எங்கள்சன் எல்லவன்
 இனிமையானவன் -- இந்த
 ஏந்தலைமுகக் கண்ணென்று
 ஏத்திக் கூறுவார்
 மங்கள் சொருபன் ஆதி
 மானிடர்கட்கே -- ஈந்த
 வல்லபம் அது முக்கால
 மும் வழத்துமாம்.

133. இந்த நாட்டிலே பலரும்
இந்த ஆற்றலைக் கொண்ட
ஏற்றமிக்க மக்களென்
றெழிலி பேசினான்
அந்தச் செய்தி கேட்ட சாந்தி
ஆர்வமோங்கவே -- "நீயும்"
ஆற்றலுள்ள பெண்காலோவென்
ருசை மூட்டினான்.
134. "சொல்லடி எழிலி" என்று
சுற்றிக் கொண்டனள் -- ஆவள்
சுந்தரப் புருவமத்தி
தொட்டுக் கொஞ்சினள்
"நல்லதோடி எங்கள் எதிர்
கால" மென்றனள் -- சாந்தி
நாடியைத் தடவி யொற்றைக்
காலில் நின்றனள்.
135. ஏற்ற மிக்கவள் எழிலி
"ஏண்டி சாந்தியே -- உண்மை
இங்கு நான் உரைத்ததற்
கிதுவும் வேண்டாமோ?
போற்றி, போற்றி உன்னை விட்
டகன்று பேசுகிறேன் -- மிக்க
புண்ணியம் கிடைக்கும் வாடி
போவ" மென்கிறாள்.

136. “ மாட்டேன் ” என்று சாந்தி அங்
கமர்ந்து விட்டனள் -- அந்த
மாணப் போன்ற கண்ணி கிட்ட
வந்து பேசினள்.
“ கேட்டேன் எங்கே சொல்லு ” என்று
சாந்தி கேட்கிறாள் நல்ல
சிள்ளை போல வாய் திறந்
தெழிலி பேசினாள்.

13. எதிர்வு நோக்கி

137. “ இரண்டு லட்சம் ஆண்டு பின்னே
நோக்கி வந்துளாய் -- வா
இங்கிருந் தெதிர்வு கால
மேறி நோக்குவோம்
புரண்டு மாறும் இவ்வுலகு
இன்னும் சொற்பநாள் -- அந்தப்
புதுமை இன்றும் நாணாயும்
நடப்பதாகலாம்.
138. ஊழிமிக்க அண்மியீட்ட
தென்ற போதிலும் -- நாம்
ஒன்றுமே குழப்பமின்றி
வாழ்ந்திருக்கிறோம்.
வாழி ஆத்மசக்தி மாயை
தேய்ந்து மாளுக - என்ற
வன்மை கொண்ட பெற்றியர்இம்
மக்கள் காணுவாய்.

139. " சாவு வாழ்விரண்டையும்
 சமனாய் நோக்குவார் -- பெற்ற
 சக்தியாலே மூண்டுகால
 மும் உணர்ந்துளார்
 மேலிடும் பிறப்பின் உண்மை
 தேர்ந்து கொண்டவர் -- இது
 விந்தை என்று உங்கள் காலத்
 தோர்கள் கூறுவார்.

140. " எந்தைபேர் ஏல்லாளனென்
 றியம்பினேனடி -- இன்னும்
 இரண்டுநூறு ஆண்டின் பின்னர்
 ஈழம் தோன்றுமாம்.
 அந்த ஈழம் இந்த எல்லம்
 என்ற பேர் நிலம் -- கடல்
 ஆழ்ந்த பின்பு எஞ்சிய
 அரிசிப் பாசுமாம்.

141. " எல்லம் என்ற எங்கள் கண்டம்
 ஆழ்ந்த பின்னரே -- வடக்
 கில் இமய பர்வதம்
 எழுந்து கொள்ளுமாம்
 மெல்ல மெல்ல வேறுபல்
 நிலங்கள் மேவுமாம் -- வான
 வெள்ளி வீழ்ந் தவுந்திரேலி
 யாவும் தோண்டுமாம்.

142. “ அத்திலாந்திக் பேர்நிலம்
 அமைந்து காணாமாம் -- எல்லூர்
 ஆண்ட மக்களாலே அங்கே
 அரசண்டாகுமாம்.
 மெத்தவும் விஞ்ஞானம்
 ருயர்ந்து போகுமாம் அந்த
 விந்தை யாலே அத்திலாந்திக்
 வீழ்ந்து மூழ்குமாம்.
143. தென்கடற்கீழ் எஞ்சிநின்ற
 பாமே எல்லம் -- தந்த
 தெய்வநில மென்றுமுத்
 தமிழ் வளர்க்குமாம்.
 தொன்றிருந்த எல்லவர்
 பரம்பரை யதே -- இங்கு
 தொட்டுப் பற்பல திசையும்
 சென்று வாழுமாம் !
144. மேற்கிலும் வடக்கிலும்
 பரந்து சென்றவர் -- பின்னர்
 வெள்ளைநிற ஆரியராய்
 மாறிப் போவராம்
 காற்றெழுங் கிழக்கிலே
 பரந்து சென்றவர்
 காண்பர் மிக்க வேமங்கோலி
 யென்ற வர்க்கமாய்.

145. தென்னகம் சிறப்புறும்
 திராவிடமென் -- அவர்
 சென்றி மயமும் கடந்து
 சேர்ந்து வாழுவார்.
 அன்ன நாளிலே " மொஹஞ்ச
 தாரோ " வென்றொரு -- நகர்
 ஆங்குறும் ஹரப்பா என்ற
 ஆள்புலத்தொடே.
146. எல்லவர் பல திசையும்
 செல்லும் போதிலே -- அவர்
 ஏற்றமிக்க செந்தமிழ்
 இணைந்து செல்லுமாம்.
 மெல்ல மெல்ல அத்தமிழ்
 திரியலாயிடும் -- அதில்
 வேறு பல்மொழிகளு
 முதய மாயிடும்.
147. திராவிடர்கள் சித்தியர்
 மொசொப்ப தேமியர் -- பின்
 செல்வமிக்க ரோமர்கள்
 கிரேக்க ரென்றெலாம்
 ஒரே சூலம் பிரிந்தினங்க
 ளாயுயர்ந்திடும் -- அங்கு
 உன்னத நன்னாகரீகம்
 ஒக்கி நின்றிடும்.

148. உலகு தோன்றிய பொழுது
 தோன்றிய மொழி -- மிக
 உன்னத முதன்மொழி
 தமிழெனும் மொழி.
 குலவித் தென்னகத்திலே
 தொடர்ந்திலங்கிடும் -- தூய
 கோலமோடு கன்னியாக
 வேதுலங்கிடும்.

149. ஆகவே குமரிக்கண்ட
 மென்ற பேர் கொளும் -- அங்கு
 ஆறும் கோடுமே தொடர்ந்து
 அப்பெயர் கொளும்
 மேவு கொல்ல நீள்வரைகள்
 யாறு பஃறுளி -- என்று
 மிக்கவும் சிறப்பொடெ
 விளங்கு மாணிலம் ”.

150. என்று சொன்னவள் எழிலி
 யும் பயம் கொளச் -- சாந்தி
 எட்டிப் பற்றிக் கொண்டனள்
 நடுங்கலாயினாள்
 ஒன்றுநன் குயர்ந்தது.
 கருமையானது -- மிக்க
 ஓர்மையோடு வேகமாக
 ஓடி வந்தது.

14. “ வி று லி ”

151. வந்தது எழிலியை
வணங்கலானது -- காலை
மாறி வைத்துத் தொங்கித் தொங்கி
ஆடலானது.
இந்த நண்பனுக்கோ நீ
பயந்து வீட்டனை? -- என்று
எழிலி சாந்தியைப் பிடித்
துலுப்ப லாயினாள்.
152. வந்த நண்பனைத் திரும்பிச்
சாந்தி பார்க்கினாள் -- அந்த
வாலிலாக் குரங்குகிட்ட
வந்து நின்றது.
“ சந்தரி இவன் நமக்குத்
தோழனாடி -- பெயர்
சொல்லவா? விறலி ” யென்
றெழிலி கூறினாள்.
153. அந்த வாலிலா நரத்தைச்
சாந்தி நோக்கினாள் -- அது
ஆசையோடு கிட்டவந்து
ஆடலானது.
விந்தையா யிருந்தது
அதன் கருநிறம் -- முகம்
வெண்மையாய்ப் பொலிவினோடு
நீண்டிருந்தது

154. “என்னடா விறலி நின்று
ஆட்டம் போடுறாய்? இவள்
எந்தன் தோழி சாந்தி” யென்
றெழிலி கூறவும்
முன்னே வந்து சாந்தியை
அணைக்க வந்தது -- அவள்
மூச்சு முட்டவே எழிலி
யோடு மோதினாள்.
155. “ஏய் விறலி! அங்கு நில்
இவள் நடுங்கினாள்” என்று
ஏவ முன்னமே அது
இடிந்து நின்றது
“போ விறலி” என்றாள்
புரிந்து கொண்டது -- பின்னர்
போற்றி செய்து ஆடி ஆடிப்
போய் மறைந்தது.
156. “சாந்தி என்னடி பயம்
தலை நிமிரடி -- அது
சாதுவாகிப் போன பின்பு
- மே நடுக்கமா? ”
பாந்தமோடு சாந்தியைப்
பகிடி செய்தவள் “அடி
பாரடி” எனப்பல
பகர லாயினாள்.

14. லெமூர்கள்

157. வாலிலாக் குரங்கிதை
 'லெமூர்கள்' என்கிறோம் -- அது
 மக்கள் போலவே சில
 வலிமை பெற்றது
 தோழமைக்கு நல்லது
 எதிர்த்த பேர்களைக் -- கொன்று
 தூக்கி வீசும் மூர்க்கமும்
 துடிப்பு மானது.
158. "காதலி ஒருத்தியைக்
 கரம் பிடிப்பது -- வாழ்ந்து
 காதலியொடே ஊறக்கும்
 கற்பு வாய்ந்தது
 கூதலே அதற்கிலை
 'குடில் அமைத்திடும்' -- மக்கள்
 கூடி வாழ்தல் போலிதுவும்
 கூடி வாழ்ந்திடும்.
159. "காட்டினிற் பெருகிவிட்ட
 இக்குரங்கினை -- எதிர்
 காலமோ ரிரண்டு லட்ச
 மாண்டு சென்றதும்
 நாட்டுவார் மனிதரென்று
 ஆய்வு பண்ணுவார் -- அந்த
 நற்புலம் லெமூரியாவே
 என்று மோதுவார்.

160. "லெமூர்" எனும் ரூங்கினத்து
 மண்டையோடுகள் -- அவர்
 நிச்சயித்த தற்கு நல்ல
 சான்று மாயிடும்
 லெமூரியர் முதல் மனிதர்
 என்று கூறுவார் -- அந்த
 லெமூரியர் என்று 'எல்லம்'
 தன்னை யோதுவார்.

15. தென்னகம்

161. "தென்னகத் தீலேதிரர் -
 விடம் மலர்ந்திடும் -- அது
 தென்கடலி னூடுநீண்ட
 தேய மாயிடும்
 கன்னல் போன்ற தேன்றமிழ்க்
 கலை வளர்ந்திடும் -- தமிழ்
 காக்குமுதற் சங்கமும்
 உயர்ந் தொளிர்ந்திடும்.
162. "இன்னதன் மையானதும்
 வடக்கு நாட்டையே -- தம்மை
 ஏற்றமிக்க ஆரியர்
 எனப் புகல்பவர் ;
 முன்னர் எல்லம் நின்று போந்த
 தொல் இனத்தினர் -- புது
 மோகமோடு வந்து பற்றி
 மூடிக் கொள்ளுவர்.

163. அங்கிருந்த மக்கள் தெற்கை
 யே நெருங்குவார் -- கடல்
 ஆசையோடு தென்புல
 மழித்து மூடிடும்
 சங்கமும் குலைந்திடும்
 தமிழ் வளர்க்கவே -- மற்றச்
 சங்கமும் கபாடபுரத்
 தே எழுந்திடும்.

16. எ ல் ல ம்

164. "இந்தியாவும் ஈழமும்
 இரண்டு ஆயிடும் -- ஈழம்
 எல்லம் என்ற பேர்நிலத்
 திரிபு மாயிடும்
 சொந்த எல்லத்தின் பொருள்
 இலங்க லென்பதால் -- இது
 சோதி மிக்கிலங்கை யென்று
 சோபிதப் பெறும்.

165. "ஐயிரண்டு திக்கிலும்
 புகழ் மணக்கவே -- வல்ல
 ஆணையால் தமிழினக்
 கலை சிறக்கவே
 கையிரண்டு பத்தெனப்
 பலம் கனக்கவே -- இலங்
 கைபுரக்க மேவுவான்
 இராவணேசனே,

166 “ ஆற்றல் மிக்கவன்பெரும்
 அருள் படைத்தவன் -- ஈசன்
 அன்பினைத் திறக்கவே
 நரம் பெடுத்தவன்
 வீற்றிருந்து போனபின்
 விறல் தலைப்படும் -- வந்து
 மெல்ல மெல்ல ஆரியம்
 புகத் தலைப்படும்.

67. “ எல்லவர் எனப்படும்
 முகற்றமிழினம் -- வடக்
 கேறி வந்த ஆரியத்
 தொடே கலப்புற
 மெல்ல வந்து சிங்கல
 குலம் உருப்பெறும் -- தமிழ்
 வேறுருப் பெறும் அவர்
 மொழி யெனப்படும்.

168. “ எல்லம் ஆளும் எந்தையும்
 மறுபிறப்பிலே -- ஈழ
 மேயதை யெல்லாளனென்ற
 பேர் சிறக்கவே
 வல்லராக ஆண்டு பின்
 மறைய நேருமே -- இடை
 வந்தவர் உரிமைகொண்
 டுறைய நேருமே.

169. “ சொந்த மெங்களுக்குலங்கை
என்று பேசுவார் -- தமிழ்த்
தொன்மையை மறந்து உள்ளத்
தோணி யென்னுவார்
முந்தி வந்த கள்ளத்தோணி
யை அறிந்திடார் -- மொழி
மோகத்தாலே தாய்த்தமி
ழையுட புரிந்திடார்.
170. “ சிங்களத் திணிப்பிவர்க
னைப்பிரிக்குமே -- தமிழ்
சேர்ந்திருக்கவே நிதம்
துடிதுடிக்குமே.
அங்கவர் குலம் செருக்கி
னாழியுமே -- தமிழ்
ஆண்டிருக்கு மேனினை
யடைந்து தீருமே.”
171. சாந்தியின் வியப்புமற
வில்லை நிற்கிறாள் -- சொன்ன
சாத்திரத்தின் சான்றுபோல்
எழிலி பார்க்கிறாள்.
மாந்தருக்குள் ளேயுயர்ந்த
சக்தி வாய்ந்தவர் -- இந்த
மக்களென்றுணர்ந்த சாந்தி
வாய் திறக்கிறாள்.

172. “ புண்ணியம் புரிந்தவள் நான்
 என்றுணர்கிறேன் நீ
 போற்றுதற்குகந்த செடீவ
 மென்றறிகிறேன் -
 எண்ணமுற்றறிய வல்ல
 ஆற்றல் பெற்றவள் -- தோழி
 என்பதில் களிக்கிறேன்
 இதயம் ” என்கிறாள்.

173. “ போதுமே புகழ்ச்சிகள்
 பொழுது போகுது -- உள்ளே
 போவம் வாவெனவழைத்
 தெழிலி யேகிளை
 தாபமிக்கவே தலைவனும்
 தலைவியும் -- அன்பைச்
 சாந்தி மீதிலே பொழிந்
 துபசரிக்கிறாள்.

17. கங்குல் போனது

174. சோதிமிக்க மரளிகை
 துலங்கு சோதியால் -- இராச்
 சோபிதம் விளைந்தது.
 சுகம் நிறைந்தது.
 கோதி வைத்த தூவி போற்
 குழைந்த பஞ்சனை -- மீது
 கூடியின் மாயுறங்கக்
 கங்குல் போனது.

175 ஆதவன் சிழுகிலே
 அரும்பு முன்னரே -- நல்ல
 ஆறுதல் அடைந்த தாய்த்
 துயின் றெழுந்தனர்
 மாதர்கள் துயில்களைக்
 களைந்தெறிந்தனர் -- தூக்கி
 மஞ்சள் நீரிலே குளிக்க
 வைத் தெடுத்தனர்.

176 புத்துணர்ச்சி பெற்றொரு
 புதுமை யெய்தினான் -- தன்
 பொன்னைப் போன்ற மேனியைக் கண்
 னாடி கட்டவே
 முத்தினைக் குலுக்கல் போற்
 சிரிப் பெழுந்தது -- பெண்கள்
 முன்னே முன்னே வந்தவர்
 முகத்தை நீட்டினார்.

18. சாதல் ஒரு இன்பம்

177. பஞ்செடுத்து ஒற்றி யொற்றி
 ஈரம் போக்கினார் -- வெள்ளைப்
 பாலின் ஆடை போன்ற மணச்
 சாந்து பூசினார்
 அஞ்சணம் புதுக்கினார்
 அகிற் புகையிலே -- குழல்
 ஆட விட்டலர்த்தி வண்ண
 ஆடை கட்டினார்.

178. அன்பொடே எழிலி வந்து
கட்டிக் கொண்டனள் -- வந்த
அன்ணையும் அழைத்துச் சென்
றமுத மூட்டினள்
இன்பமான பேரொலி
எழுந்து வந்தது "அது
என்ன?" என்ற சாந்தியை
எழிலி பார்க்கிறாள்
179. "அங்குதானே உன்னை நான்
அழைத்துச் செல்கிறேன்" --என
ஆவலோடு கூறினாள்
அவள் நடக்கிறாள்
பொங்கு மின்பக் கூத்திடும்
மகளிர் மத்தியில் -- மெல்லப்
புன்னகைத்த தேமுதப்
பொலிவு காண்கிறாள்.
180. அன்ணையின் பிதாவென
அறிமுதஞ் செய்தாள் -- அவர்
ஆசையோடு வாழ்கவென்
றழைத்தெடுக்கிறார்.
சின்னப் பெண்ணைப் பிடித்
தனைத்துகொண்டவர்--சொன்ன
செய்தி கேட்ட சாந்தியும்
அதீர்ந்து போகிறாள்.

181. "சாதல் என்றால் நம்மவர்
நடுநடுங்குவார் -- இவர்
சாதலுக்கா இத்தனை
மகிழ்ச்சி கொள்கிறார்?
ஏதிது புதுமை!" என்று
சாந்தி தன்னுளே -- கேட்டு
இன்னமும் வியப்புமாற
வில்லை நிற்கிறார்.
182. "வாழ்க கண்மணிக் கொன்று
வாழ்த்தீராவர் -- அங்கு
மக்களுக்க தலைவரொடு
வந்து கூடினார்
தாழ்விலாக் குதூகலம்
தழைக்கலானது -- பூவும்
தழையும்வீசி ராவர்
தலை வணங்கினார்.
183. மகிழ்ச்சியோடு நின்னையாம்
வழியனுப்பவே -- இன்று
வந்து கூடினார் மென
மகிழ்ந்து பாடினார்.
நெகிழ்ச்சியுற்ற ஓதியவர் தன்
நெஞ்சு பொங்கவே -- "மக்கள்
நீடுமின்ப மேஇனி
நிலவு" மென்கிறார்.

184 பிறப்பை யொத்ததே நமக்
 கிறப்பு ஆனதால் -- இந்த
 நிலத்தில் உங்கள் தேவையூர்த்தி
 யான பின்னரே.
 ஒறுப்பிர் வாழ்வை அடுத்த வாழ்வு
 உயர்ந்ததாளுமே " என
 உண்மை கூறினார் அமர்ந்து
 ஒன்ற லாயினார்.

185. மக்கள் பாடினார் பலர்
 மகிழ்ந்து ஆடினார் -- பலர்
 வாத்தியங்கள் மீட்டினார்
 மலர்கள் வீசினார்
 மிக்கமிக்க வேயொலி
 உயரலானது -- நல்ல
 வீணையும் முரசும் சேர்ந்
 தொலிக்கலானது.

19. ஈ ம த் தாழி

186 வாழ்த்தினேசை ஒய்ந்தது
 மழையின் ஓசைபோல் -- சில
 மகளிர் தோகை மந்தை போல
 மண்ணிலாக்கியே
 தாழ்த்திவைத் திருந்ததாழி
 தூக்கி வந்தனர் -- நின்ற
 தாயும் கூட ஏகினார்
 தளர்ந்த கோலமாய்

187. முதியவர் உடல் அமர்ந்த
வாறிருந்தது -- அதை
மூடியே மலர்கள் தூவி
மூன்று பெண்களும்
நிதியம் போன்று தாழியுள்
அடக்கமாக்கினர் -- அம்னை
நெற்றியைக் கிழித்துரத்த
மூற்றி மீண்டனர்.
188. அன்னை வந்து நின்றதும்எல்
லாள அண்ணலும் -- தன்
அங்கையால் அவள் நுதல்
அழுத்த லாயினாள்.
அன்னை கீறியவடு
அழிந்து போனது -- அவள்
அற்புதக் கரம்பிடித்துக்
கண்ணி லொற்றினாள்.
189. மேலும் மேலும் வீந்தைகள்
விளைதல் கண்டதால் -- சாந்தி
வேலை யொத்த கண்களில்
வியப்பு மேலிட
சீலமுற்ற மக்களின்
திலகமாமெனும் -- அந்தச்
சின்னவள் எழிலியைத்
திரும்பி னோக்கினாள்.

20. மக்கள் மன்றம்

190. “ பாட்டினர் பயணமான
 நல்ல காட்சியை -- சாந்தி
 பார்த்து விட்டனை இனிநாள்
 மக்கள் மன்றினைக்
 காட்டுவேன் வருதி ” என்று
 கைப் பிடித்தனள் -- என்ன
 காண்பமோ ! ” என நடுங்கிக்
 கால்கள் தூக்கினாள்.
191. வண்டு போன்ற வானஊர்தி
 நின்றிருந்தது -- “ சாந்தி
 வரடி ” யென் றெழிலி யேறக்
 கொண்டெழுந்தது.
 நண்டு போன்று வீடுகள்
 தெரிய லாயின -- அந்த
 நன்னகர் அமைப்புகள்
 விரிய லாயின.
192. சந்தனப் பொழில் நடுவில்
 அந்த மாளிகை -- மக்கள்
 சார்பிலே தலைகள் கூடும்
 சொந்த மாளிகை
 வந்த ஊர்தி மெல்லென
 இறங்கி விட்டது -- அங்கு
 வாத்தியம் முரசொலி
 தொடங்கி விட்டது.

193. மக்களின் உறுப்பினரும்
 வந்து கூடினர் -- தின்ற
 மங்கையர் மலர்கள் தூவி
 வரவு கூறினர்.
 கொக்கிறகுப் பட்டணிந்த
 வண்ண நங்கையர் -- வந்து
 கொஞ்சிப் பேசி வாஞ்சையோடு
 கூட்டிச் சென்றனர்.
194. பஞ்சணையிலே இருவ
 ரும் அமர்ந்தனர் -- பசும்
 பாலும் கன்னற் சாறுமே
 பறந்து வந்தன,
 கொஞ்சமா யிருந்தினு
 லெழிலி சாத்தியோ -- தன்னுக்
 கூடுமட்டும் கொட்டி ஏப்பம்
 கூட விட்டனர்.
195. பச்சை முந்திரிப் பழம்
 கொணர்ந்து வைத்தனர் - வெல்லப்
 பாகு போல பாவையர்
 பலரும் மொய்த்தனர்
 மெச்சினார் இதற்குளே
 முா சதித்தது -- அதை
 மேவிச் சங்குகோடு
 துந்துபி எழுந்தது.

- 196 எல்லம் போற்றும் காவலன்
எல்லாளன் வந்தனன் — உடன்
எல்லவன் திருப்பதிக்
குருவும் வந்தனர்.
சொல்லி வைத்தல் போலயாவ
ரும் எழுந்தனர் -- தெய்வச்
சோதி போன்ற மின்னலொன்று
தோன்றி ஓய்ந்தது.
197. தேனெனும் குழலும் யாழும்
செத்து வீழவே -- நல்ல
தேவலோகக் கோகிலம்
ஐசைத்தல் போலவே.
மீனெனும் விழுகுவித்
தெழினி பாடினாள் -- அந்த
மெய்சிலிர்க்கும் கானத்தீலெல்
லாரும் மூழ்கினார்.
198. கைகள் கூம்பக் கண்ணரும்பு
உள்ளம் எல்லவன் -- தூய
கால்கள் மீதிலே மலர்ந்து
காண வல்லவன்.
ஐயன் மீதிலே பதிக
மோதலாயினாள் -- அதில்
ஆழ்ந்து போய் எல்லாருமொன்றிக்
காதலாயினார்.

199. எல்லவன் இறைவன் மீது
 பாடல் ஓய்ந்தது -- விண்ணில்
 ஏறினார் தொப்பென்று -- மண்ணில்
 வீழ்தல் போன்றது.
 மெல்லிய குரலினிற்
 குருக்கள் வாழ்த்தினார் -- ஏற்று
 விட்ட மக்களும் உடன்
 தலைகள் தாழ்த்தினார்
200. காவலன் எல்லாளனும்
 இருக்கை கொண்டனன் - ஆளும்
 கன்மமன் றுறுப்பினர்
 அமர்ந்து கொண்டனர்.
 ஆவலில் இவற்றை யெல்லாம்
 சாந்தி நோக்கினான் -- ஒரு
 ஆழ் எழுந்து வேகமாய்த்
 திரையை நீக்கினான்.
- 201 அங்கிருந்த கண்கள் யாவும்
 கூர்ந்து நோக்கின -- மிக்க
 ஆவலோடு சிந்தையை
 அதிலே தேக்கின.
 தொங்கிநின்ற செந்திரை
 அகன்று விட்டது -- ஒரு
 சோடி வெண்புறவு மொய்த்த
 கண்ணிற் பட்டது.

21. மு த ல மை ச் ச ர்

202. செந்திரை மறைந்திரு
 சிலை யிருந்தது -- சோடி
 சேர்ந்த வெண்புருவம் மேளிப்
 பின் புறந்தது
 வந்து வந்து சோடியாக
 ஆணும் பெண்ணுமாய் -- ஒரு
 வாறு இன்ப நர்த்தனம்
 பயின்று வண்ணமாய்.
203. நின்றனர் சிலைகளை
 மறைத்த வண்ணமாய் -- காமன்
 நீள் விசும்பிலே ரதி
 யணைத்த கோலமாய்
 மன்றிலே முதல் அமைச்சர்
 வந்து தோன்றினார் -- "காதல்
 வாழ்க" என்று வாழ்த்தியே
 உரை நிகழ்த்தினார்
204. "எல்லம் எங்கள் நீள்புவிஎல்
 லோரும் மன்னராம் -- இங்கே
 இல்லம் என்ற சொல் ஒரே
 பொருளுடைய தாம்.
 நல்லகம் அதன் பொருள் எனப்
 பகர்கிறோம் -- இந்த
 நாட்டிற் பஞ்சமென்ற சொல்லே
 அர்த்த மற்றதாம்.

205 “ மக்களுக் கொருதலைவன்
 வேண்டு மல்லவா -- அந்த
 வாணை ஒத்த சீலரை
 வரைந்து கொண்டுளோம்
 மிக்கவும் தவம் புரிந்த
 மேன்மை கொண்ட நாம் -- சக்தி
 மேயிடும் எல்லாளனை
 விரும்பி யேற்றுளோம்.

206. “ வாழ்க மக்களின் தலைவன்
 வாழ்க எல்லமே -- காதல்
 வாழ்க்கையின் புகழ் மணக்க
 மக்கள் வாழ்கவே.
 சூழ்க நன்மையே நமக்கோர்
 நல்ல செய்தியாம் -- இன்று
 சோபனம் நடத்தவே
 தொடர்ந்து கூடினோம்.

22. இ ர ண் டு காதலர்

எல்லவர் அருளினால்
 இரண்டு காதலர் -- தமை
 இங்கறியூகப்படுத்து
 வேன் இயல்புபோல்.
 வல்லபப் பரிட்சைகள்
 வழமை போலவே -- அதை
 மக்களின் தலைவரும்
 குருவும் ஆற்றுவார்.”

208. என்றதோடு சோடியாக
 நின்ற நர்த்தகர் -- வானில்
 ஏறி மெல்ல நீந்தல் போல
 நீங்க லாயினர்
 நின்றுருந்தன சிலைகள்
 வெண்திரையுளே -- திரை
 நீக்கவே எல்லாளனும்
 எழுந்து சென்றான்.
209. சாந்தி மிக்க ஆவலோடு
 நோக்கலுற்றனள் -- அவை
 சந்தனத்திலானதா வெண்
 சாந்திலானதா ?
 இந்த விந்தை விந்தை வெண்
 திரை விலகவே -- நெஞ்சை
 ஈர்க்கவே இளம் வனப்பி
 ரெண்டெழுந்தவே.
210. " பொன்னில் வார்த்த நற்சிலை
 உயிர்த் தெழுந்ததோ ? தந்தப்
 பூட்டிலே கடைந்த சிற்ப
 மே உயிர்த்ததோ ?
 என்னச் சாந்தியின் வியப்பு
 மாறு முன்னரே -- சவுக்
 கேந்திரை குரு ; உளம்
 துடிக்கலானதே.

211. மக்களின் மதிப்புயர்ந்து
 நிற்பவர் ஒரு -- அவர்
 வாழு மாந்தருக்குள்ளே
 தெய்வத்தின் உரு -
 மிக்க சக்தி பெற்றவர்
 வெஞ்ஞாலாகுமா? -- என்ன
 விந்தையோ? சவுக்கெதற்கு?
 சாந்தி நோக்கினாள்.
212. ஒரு அமைதி யாகமேடை
 மீது ஏறினார் -- நின்ற
 சூரியோடு சூரியையும்
 கூர்ந்து நோக்கினார்.
 மருமம் என்ன சாந்தி கூட
 நோக்கலாயினாள் -- அந்த
 வாலைப் பெண்ணை யாரென
 மதிக்கலாயினாள்.
213. பால்நிலவு போன்ற முகம்
 பழுத்த மாதளம் -- சுனைப்
 பாங்கு தோன்றும் பட்டுக் கன்னம்
 பருவ மான் இளம்
 கோலம் கொஞ்சம் மையல் விழி
 வேலை யொத்தது -- முத்துக்
 சூளிர வைத்த கொவ்வை யிதழ்
 தேனை யொத்தது.

214. மின்னல் [போன்ற இடையைத் தொட்டு
மிளிரும் வெண்துகில் -- கூம்பி
விம்மு மார்புக் கமலமீது
நீலக் கச்சணி
அன்னத் தூவி போன்ற முல்லை
அரும்பு சூடிய கூந்தல்.
அழகி தங்கப் பதுமை போல
அங்கு நிற்கிறாள்.
215. அவளைப் பார்த்த குவளை விழி
யதனைச் சாந்தியும் -- தன்
அருகிலுள்ள எழிலி மீது
நீருப்ப லாயினாள்
தவறும் அந்தப் பார்வை
இந்தப் பாவை அன்னை யின்-உயிர்த்
தங்கை தானே என்று கேட்டுத்
தயங்கி நின்றதே.
216. ஆமாம் நேற்று உன்னைக் கூட
அழைத்துக் கொஞ்சினாள்-அந்த
அழகின் இளைய குமரி அன்னைக்
கினிய தங்கையாம்.
காமன் போன்ற இளைஞன் அவளுக்
கருகில் நிற்கிறான் -- அந்தக்
காளை தன்னைச் சாந்தி கண்ட
தில்லை நீயடி”.

217. என்று சொன்ன எழிலி ஆசை
 மூட்டி விட்டனள் -- உய்
 இன்னும் சொல்லேன்” என்று சாந்தி
 நீட்டி விட்டனள்.
 குன்று போன்ற தோளும் இனிய
 குணமு முள்ளவர் -- எந்தைக்
 குரிய தம்பி” கூறச்
 சாந்தி பார்க்கிறாள்.

23. சவுக்கு எதற்கு?

218. “சரிதான் பின்னர் ஏன் இதைல்லாம்
 சவுக்கு எதற்கு? -- அந்தச்
 சாமியின் போக்கு என்ன
 சாபம் போடவா?
 புரிய வில்லை” என்று சொல்லிக்
 கிசுகிசுக்கிறாள் -- “பொறு
 புரியும்” என்று எழிலி கூறிப்
 புன்னகைக்கிறாள்.

219. குருவும் மேடை மீது நின்று
 குறித்து நோக்கவே -- அந்தக்
 குமரி அன்னம் போல வந்து
 குனிந்து வணங்கியே
 கறுத்த நீண்ட சவுக்கைப் பெற்றுக்
 கொண்டு செல்கிறாள் -- அந்தக்
 காளை காலில் வீழ்ந்து வணங்கி
 எழுந்து நிற்கிறாள்.

220. அவனும் சவுக்கை எடுத்து அவளின்
இடையைச் சுற்றியே -- மேடை
அதனை விட்டுச் சபையின் நடுவே
இழுத்து வருகிறான்.
கவனமாக உருவி யெடுத்துக்
கையைத் தூக்கிறான் -- அது
கண்ட சாந்தி இதயம் நெகிழக்
கதறப் பார்க்கிறான்.
221. தூக்கிய கை சுழலவில்லை
சோர்ந்து போனதே -- நெஞ்சத்
துடிப்பு போல செயலும் நழுவி
வீழ்ந்து போனதே
தேக்கி வைத்த அன்புக் கையைக்
கட்டிப் போட்டதா? -- தங்கச்
சிலையைத் தீண்டச் சவுக்கும் கூடச்
சுழல மாட்டுதா?
222. “ துண்டு துண்டாய் வெட்டினாலும்
பட்டு மேனியில் -- நான்
துணிந்து வடு ஆக்கமாட்டேன்
இந்தப் பூமியில்”
என்று கூறல் போல சுமமா
நின்றிருந்தனன் -- அந்த
இளம் மயிலோ எதையும் தாங்க
என்றிருந்தனள்.

223. அவளின் கண்கள் தாபத்தோடு
 கொஞ்சலாயின -- ஒங்கி
 அடியுங்களேன் ' என்னல் போல
 கொஞ்சலாயின
 துவளுமிடை நின்று நின்று
 ஓடியலானது -- இதால்
 தொடர்பும் போமோ என்று நெஞ்சு
 ஓடியலானது.

24. காதலுக்கு முதற்பரீட்சை

“ காதலுக்கு முதற்பரீட்சை
 உறுதி பார்ப்பதாம் -- ஆண்
 காதலிக்குச் சவுக்கு முத்த
 மொன்று சேர்ப்பதாம்
 ஆதலினால் வழமை மீறல்
 குற்றமாகுமாம் -- ஒன்றும்
 ஆதலுக்குத் தடையும் அதால்
 ஏற்ப தாகுமாம் ”

225. என்று அந்தக் குமரி உள்ளே
 தவிக்கலாயினள் -- ஒன்றும்
 இணைந்த உள்ளம் பிரியலாமோ?
 துடிக்கலாயினள்
 நின்றிருந்த பெரியகுரு
 நிமிர்ந்து நோக்கினார் -- ஒரே
 நிமிடம் எல்லாள் விரைந்து
 நெருங்கலாயினள்.

226. அடுத்த கணம் சவுக்கு அவன்
கைக்கு வந்தது -- உடன்
அருமைத் தம்பி தன்னை நோக்கிச்
சுழற்சி தந்தது.
தொடுத்த அம்பு போல அந்தப்
பெண்ணும் தாவினாள் -- தன்
துணைக்கு விழும் அடியைத் தாங்க
முதுகைச் சாத்தினாள்.
227. சுழன்று வந்த சவுக்குத் தானாய்த்
தளர்ந்து போனது -- காதல்
தோற்கவில்லை, வென்றதென்ற
வாழ்த்தும் தந்தது.
தளர்ந்துபட்ட தோற்றத்தோடெல்
லாளன் நிற்கிறான் -- ஒரு
'சாந்தி கொள்க' என்று தோளிற்
கையை வைக்கிறார்.
228. "நாட்டில் நம் வழக்கினைக்
குலைக்க லாகுமோ? -- இந்த
நாடகத்தினாலே பண்
பிழக்கலாகுமோ?
நீட்டுமுன் இவன் சவுக்கு
முன்பு நிற்கிறான் -- என்
நெஞ்சினைப் பிழிந்திடத்
துணிந்து நிற்கிறான்!"

229. மக்களின் தலைவனிஃ
 துரைத்த போதிலே -- கனி
 வாகவே குருகுணிந்
 தியம்ப லாயினர்
 “ சிக்கெனப் பிடிப்பதே
 மரபதாயினும் -- அது
 தேய்ந்து காலத்தோடு மாற
 லே இயற்கையாம்.
230. “ தேவையின் தகைமையால்
 வழமை மாறலாம் -- பழஞ்
 செய்கை மாறவே புதுமை
 யும் தழுவலாம்,
 ஆகையால் வழுவில
 திதையு மேற்கலாம் -- அவர்
 அற்புத மெய்க் காதலின்
 அழகு பார்க்கலாம் ...”.
231. “ நன்று நன்று ” என்றிடும் எல்
 லாளன் கூறுவான் -- “ சரி
 நானாய வனத்திடைப்
 படுத்து நாளதாய்.
 துன்று மின்ப வேட்கையில்
 துணிபு கொள்ளுக -- காதல்
 தூய்மையை உணர்ந்து வெற்றி
 பெற்று மீளுக ...”.

232. கேட்டு நின்ற காதலர்
 உயிர்ப் படைத்தனர் -- அன்பின்
 கிர்த்தி வாழ்க வாழ்க என்று
 மக்கள் வாழ்த்தினர்
 நாட்டு மக்கள் மன்றமும்
 கலைந்து போனது; -- சாந்தி
 நாவதும் எழிலி பால்
 இயம்பலானது.

25. கானகத் திடைப்படுத்தல்

“கானகத் திடைப்படுத்தல்
 யாது?” என்கிறான் -- அது
 காதினிற் புளுதலும்
 எழிலி கூறுவாள்
 “மீனையொத்த வேல்விழிச்சிங்
 காரி! கேளடி -- அது
 மெத்தவும் வலுவுடைப்
 பரீட்சையா மடி.

234. காதலர்க் கிது ஒரு
 கரும் பரீட்சையாம் -- எழும்
 காம வேட்கையிற் படும்
 விசப் பரீட்சையாம்.
 சீலமுள்ள நெஞ்சதன்
 திடத் திறனதும் -- அவர்
 சிந்தையை அடக்கியாள்
 பலத் திறனதும்.

235. “கொண்டவர் இதிலே வெற்றி
பெற்று வாழலாம் -- மற்றக்
கோழைகள் குழியிலே
வீழுந்து மாளலாம்”.
என்றவள் இறுதியாயிச்
சோதனையிலே -- செயல்
என்னதான் நிகழுமென்
றியம்ப லாயினாள்.
236. காதலித்த காணையைக்
கனிந்த கன்னியை -- நாளைக்
காலை வைகறைக்குளே
கடலிலாட்டுவார்.
மாதவக் குருக்களும்
வனிதைமாரர்களும் -- உடன்
வந்து எல்ல வந்தனை
வணங்கி மீளுவர்.
237. ஆதவன் உதிக்குமுன்
அடர்ந்த கானகம் -- தனை
அண்மி விட்டதும் குழைந்து
ஆடிப் பாடுவார்.
சோதனைப் பொழுததும்
நெருங்கி வந்திடும் -- காதற்
சோடியின் உளங்களும்
கலங்கி நொந்திடும்

238. சூரிய உதிப்பிலே
 பிறந்த மேனியாய் -- காத்தர்
 சோடி தன்னை ஆக்கிக் காட்டிலே
 துரத்துவார்
 நேரிய முறைப்படியே
 நூலும் மேனியில் -- இன்றி
 நீக்கிக் கானிலே நிர்வாண
 மாக் ஒட்டுவார்.
239. “ஆயுதம் எதுவுமின்றி
 ஆடையுமின்றி- -- உண்ண
 ஆகிடும் எதுவித
 உணவு மின்றியே
 தூய உள்ளம் ஒன்றினோடே
 காடு சென்றிடும் -- இந்தச்
 சோடி அங்கிரண்டு திங்கள்
 வாழ வேண்டுமாம்.
240. “இதற்குளாகக் காதலிக்கு
 ஆடை முதலாய் -- மற்றும்
 இல்லத் தேவை யாவும் ஆணை
 ஆக்க வேண்டுமாம்.
 அதற்குளாக அவசரப்
 பருவ வேட்கையில் -- எழும்
 அற்ப ஆசை யாவையும்
 அடக்க வேண்டுமாம்.

241. “ இல்லறத்திலே புகச்
சமர்த்து உள்ளதா? பெண்ணை
ஏற்றுக் காத்து வாழவைக்கும்
தீரமுள்ளதா?
அல்லலில் கலங்கிடாத
உள்ள முள்ளதா? -- என்று
ஆணின் பக்குவத்தை நோக்கும்
காலமிஃதடி.

242. திங்கள் ஒன்று சென்றவர்
திரும்பும் போதிலே -- அவர்
தேவைகள் அனைத்திலும்
திருப்தி வேண்டுமாம்.
மங்கள் அணிக்கென
எனைத் துலோகமும் -- தேடி
வைத்திருக்க வேண்டும் ஆண்
வழக்கம் போலவே.

243. “ கடிமணம் இதன் பிறகு
தான் நிகழுமே — எம்மைக்
காக்கும் எல்லவன் நிறைந்த
கோயில் முன்றிலே
சூடியிடை! விளங்குதாடி? ”
என்று கேட்டனர் — எழில்
தோழியை வியப்பினாலே
சாந்தி பார்த்தனர்.

244. நாமும் பார்க்கலாமே -- நாளைக்
காலே" என்கிறான் -- சாந்தி
நல்லது போய்ப் பார்க்கக் கிட்டும்
வேளை" என்கிறான்.

தாமதித்த நீள்நிசி
படுத் துறங்கினர் -- நடுச்
சாமக் கோழி கூவுமுன்
விழித் தெழும்பினர்.

26. க ண் க ள் கூ சி ன

245. சாதலர்க்கு மஞ்சனநீர்
ஆட்டு கின்றனர் -- எழிற்
காவியம் போல் பட்டணிகள்
சூட்டுகின்றனர்.

தீதகற்ற எல்லவனைப்
போற்றுசின்றனர் வண்ணத்
தேரிலேறி வானத்திலே
நீந்துகின்றனர்.

246. எழிலியின் விமானமும்
கிளம்பலானது -- வீண்ணில்

ஏறி வண்டு போல் மிதந்து

போகலானது.

குளுகுளுத்த சோலைகள்

கொதிக்கும் ஏரிகள் -- பல

குன்றுகள் கடந்து ஊர்தி

வந்து சேர்ந்தது.

247. காதலித்த கன்னியை
 இளைஞர் சூழ்ந்தனர் -- அந்தக்
 கன்னியை மகளிர் சூழ்ந்து
 கையடித்தனர்.
 பேதலித்து நாண நாணக்
 கேலி செய்தனர் -- "நல்ல
 பேறு பெற்றீர்" என்று பேசிப்
 பின் கலைத்தனர்.
248. காதலித்த சோடியைக்
 ஒரு அழைக்கிறார் -- தனி
 யாகவே கலந்தறி
 வுரைபகல் கிறார்.
 "ஏது வந்த போதிலும்
 துணிபு கொள்ளு -- அதால்
 இன்பம் வந்து சூழ்க" என்று
 வாழ்த்தி மீள்கிறார்.
249. மாண யொத்த கண்ணியர்
 மருளும் மங்கையர் -- ஆடும்
 மஞ்சை யொத்த பாலினர்
 வரித்த கொங்கையர்
 தேனை யொத்த வாயினர் நற்
 சிற்ப மொத்தவர் -- புதுச்
 சித்திரம் உயிர்த்த தொப்ப
 வந்து மொய்க்கிறார்.

250. காதலர் தலை குனிந்து
 வெட்கி நிற்கிறார் சூழ்ந்து
 காலைத் தூக்கி ஆடுமாதர்
 சொக்கி நிற்கிறார்.
 ஏதிது கணம் கணம்
 துகில் குறையுதே! -- நாணி
 ஏங்கி ஏங்கி நெஞ்செலாம்
 பயம் நிறையுதே
251. ஆடைகள் கணம் கணம்
 குறைந்து விட்டன! உள்
 ளாடையோடு மாத்தீரம்
 அவர்கள் நிற்கிறார்.
 கூடை கூடையாய் மலர்
 கொணர்ந்து கொட்டினார்-நின்ற
 கோதையும் குமரனும்
 புதைந்து சொக்கினார்.
252. மங்கள் முரசுகள்
 முழங்க லுற்றன -- நல்ல
 நல்ல வாத்தியங்கள் காதில் தேனை
 வாரிக் கொட்டின.
 திங்கள் போல் முகத்தினர் நல்
 வாழ்த்துப் பாடினர் -- பின்
 தீபமேந்திச் சாந்தி கூறிப்
 போய் மறைந்தனர்.

253. சங்கொலி எழுந்தது
 சனம் அகன்றது -- அன்பில்
 தாயைப் போன்ற தேவியோடெல்
 லாளன் வந்தனன்
 அங்கு நின்ற காதல் சேடி
 காலில் வீழ்ந்தது -- உடன்
 அள்ளி உச்சி மோந்த சேடி
 ஆசி தந்தது.
254. உள்ளணியொன்றோடு நின்ற
 கன்னி தன்னையும் -- அரை
 ஓட்டும் சச்சையோடு நின்ற
 காலை தன்னையும்
 மெல்லத் தேவியோ டெல்லாள
 னும் திருப்பினர் -- நாணி
 விக்கி விம்மி னுளவள்
 விசுப்பலாயினள்.
255. தங்கையை அணைத்த தேயி
 யும் கலங்கினாள் -- அந்தத்
 தங்க மேனியாளும் தேம்பி
 யே புலம்பினாள்.
 சிங்க ஏறு போன்ற நம்பி
 யும் கலங்கினாள் -- வந்து
 சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்ட அண்ண
 னும் தயங்கினாள்.

256. பம், பம் என்று துந்தபி
முழங்கலானது -- குரு
பக்கம் வந்து கைகளை
உயர்த்த லாயினார்.
நம்பியோர மாகநங்கை
யை நிறுத்தினார் -- அவர்
நாண நாண முன்னர் விட்டுப்
பின்னராயினார்.
257. தங்கையின் உள்ளாடை தன்னைத்
தேவி நீக்கினாள் -- அவள்
தன் கரத்தினாலே மானம்
காக்கக் கூறினாள்
தப்பி கோவணத்தையெல்
லாளன் வாங்கினான் -- கை
தன்னைத் தூக்கிக் கானகத்தை
நோக்கி நீட்டினான்.
258. கண்கள் கூசின முகத்தைக்
கைகள் மூடின -- சாந்தி
கண்ட காட்சி போதும் போதும்
என்று பேசினாள்
கிண்கிணிக் குரலினோ
டெழிலி பற்றினாள் -- "சாந்தி!
கேளென் இப்போ பாரேன்" என்று
கையை நீக்கினாள்.

259. சிந்தையைத் திடம் படுத்திக்
கண் திறந்தனள் -- ஐரு
சித்திரங்களோடு குரு
பேசக் கேட்டனள்.
“நிந்தை செய்யும் அச்சம் வீண்
நிமிர்ந்து நோக்குக -- என்
நேசமக்காள் ! ஒர்மையோடு
முன் நடக்குக
260. எல்லவண் கருணைசக்தி
எங்கும் நல்கிடும் -- காதல்
என்ற தெய்வசக்தியதால்
வெற்றி தந்திடும்
துல்லிய உளத்தனோடு
சென்று மீளுக -- வெற்றி
தூய்மை நேர்மையோடு பெற்று
வந்து வாழுக”.
261. சாந்தியும் தலை நிமிர்ந்து
நோக்க லுற்றனள் -- ஐரு
தங்க விக்சிரகம் கால்கள்
தூக்க லுற்றன
காந்தியும் பொலிவும் பெற்றுக்
கானம் நோக்கியே -- தெய்வக்
காட்சி யொன்று போதல் கண்டு
கண் பனித்தன.

262. தூரத் தூரப் பார்வையும்
 சுருங்கலானது -- அந்தச்
 சோடி கூடக் கண்களுக்
 ககன்று போனது
 சோரச் சோரக் கண்களும்
 குளங்களாயின -- தேவி
 துக்கம் தொண்டையையடைக்க
 விக்க லாயினள்.

263. தேவியை அணைத்தவாறெல்
 லாளன் சென்றனன் -- வான
 வீதியில் ரதத்திலேறி
 மேவிச் சென்றனன்
 ஒவியப் உயிர்த்தல் போல
 ழிலி பேசினான் -- வான
 ஊர்தியில் அமர்ந்து சாந்தி
 யைத் திருப்பினான்.

27. அற்புதத் தரிசனி

264. என்ன சாந்தி சோர்ந்து போய்
 அமர்ந்து விட்டனை? அந்த
 இன்பச் சோடிக் கின்னலா
 கலங்கி விட்டனை?
 அன்ன மின்னே அற்புதத்தர்
 சனி யிஃதடி -- இதில்
 அன்பி லொன்றிச் சென்றவர்தங்
 கென்று காணலாம்.

- 265 தர்சனி இயங்கலான
 தே எழிலியால் வியந்
 தாவலோடு சாந்தியும்
 அதனை நோக்கினுள்
 பர்வதப் புயபலத்து
 நம்பி தன்னொடு -- செல்லப்
 பாக்கியம் படைத்த நங்கை
 பாதம் தூக்கினுள்.
266. அங்கையாற் பிடித்தவா
 றமர்ந்து கொள்கிறாள் -- அவன்
 அண்மி வந்து முள்ளினை
 அகற்றி நிற்கிறான்
 மங்ையும் குனிந்தவாறு
 வெட்கிச் சாகிறாள் -- கை
 மானம் காக்க மெய்சிலிர்க்க
 நாணி யோடுறாள்.
267. பைப்புனல் அருவிகண்டு
 பாய்ந்து மூழ்கிறாள் -- அவன்
 பக்கமாக நீந்தி வந்து
 பார்த்து நிற்கிறான்
 ஐம்புலனு மொன்றிநிற்க
 கண்ணை மூடுறாள் -- வந்து
 அப்பிக் கொண்ட வெட்கம் போக
 நீரிலாடுறாள்.

268. தாமரைக் கொடியிலா
மலர்வி ரியுதே - அவள்
தங்க மெல்லிடை
கொடியதாய் வளையுதே
தேமதூர வண்டுடன்
சுழன்றெழும்புதே -- கனிச்
செவ்விகழ் நெளிந்துமென்
நகைய ரும்புதே.
269. கன்னியின் முகத்திலே
ஒளி சூலங்குதே -- அதைக்
கண்ட காளை யின்முகம்
நகை துளுப்புதே
அன்னமே எனப்புனை
அள்ளி வீசுறான் -- அந்த
ஆடுபைங் கொடியுச்சேந்துத்
துள்ளி யோடுஞள்.
270. "போவமே சூயிலி" யென்
றவன் அழைக்கிறான் -- "நல்ல
போக்கு இதே கோலத்திலா?"
என்று கேட்கிறான்
"கோபமேன் சூயிலி?" யென்
றவன் இழைக்கிறான் -- "தகில்
கொண்டு வந்த பின்பு"
என்றவன் குழைக்கிறான்.

28. இராட்சதக் குருகு

271. காடெலா மதிரந்தது
கடும்பு யலதா -- அவர்
கண் திருப்பு முன்பொரு
மலை கவிழ்ந்தது
நீடிய அலகிடைக்
குயிலி சிக்கினாள் -- அந்த
நீல ராட்சதக் குருகு
நீந்தலானது.
272. வெற்றுமேனி யோடிருந்த
வளகு யிலியைப் -- பசி
வேட்கையிற் புழு வன
விருட்பலானது.
பற்றியே இடைவரை
விழுங்கலானது -- அந்தப்
பாவையும் உயிர்க்கடிக்க
வே பதறினாள்.
- 273 திண்திறற் புயத்துநம்பி
யும்திகைக்கிறான் -- எது
செய்யவும் தெரிந்திடா
துளம் பதைக்கிறான்
கண் திறக்கு வேளையிற்
கனன்று நிற்கிறான் -- உடன்
காட்டுமானின் தாவல்போல
பாய்ந்து மொய்க்கிறான்.

274. இராட்சதக் குருகதன்
முதுகு தாண்டியே -- பனை
ஏறல் போலவே
கழுத்திலே படர்கிறான்
மருட்சியாற் குருகதும்
தயங்கலானது -- தலை
வானிலே நிமிர்த்தியே
விழுங்கலானது
275. சங்கு போல் திரண்டிருந்த
தங்க மார்பகம் -- வாய்
தன்னிலே பொறுக்குதே
தவிக்குதே யுயிர்
நெஞ்சளே எழுந்த மூச்சு
முட்டி மூக்குதே -- முகம்
நேரிழை மயங்கலாய்
சரிந்து விழுதே.
276. கழுத்தில் ஏறிச் சென்ற காளை
தொண்டை தன்னையே -- எஃகுக்
கட்டி போன்ற கைகளாலே
நெரித்துப் பின்னவே
கொழுத்து நீண்ட குருகின் கண்கள்
பிதுங்கலாயின -- தொண்டைக்
குழியினோடு அலகும் வாயும்
திறக்கலாயின.

277. அறிவிழந்த குமரிதன்னை
 உமிழ்ந்து விட்டதே -- உடல்
 ஆற்றிலே பறந்து போய்
 விழுந்து விட்டதே.
 குமுறி வேகம் கொண்டதாய்ச்
 சிறகடித்ததே -- கழுத்
 தோடு நம்பி வீரிடப்
 புரண்டடித்ததே.

278. காணையின் கரங்களும்
 கிறுக லாயின -- அதன்
 காலமும் குரலொடே
 சிதறலாயின
 ஊழியிற் பெருவரை
 சரிதல் போலவே -- உடல்
 ஓடும் நீரிலே விழுந்
 தொடிய லானதே.

29. நம்பியின் தவிப்பு

279. 'குயிலி எங்கே? காணையும்
 குதிக்க லாயினான் -- நீரில்
 கொடியெனக் கிடக்கிறான்
 குனிந்து அள்ளினான்.
 மயிலினைக் கிடத்தினான்
 நதிக் கரையிலே -- அவன்
 வாடியே கிடக்கிறான்
 அதே நிலையிலே.

280. விழியெனும் நளிர்மலர்
 விரியவில்லையே -- முக
 மென்றதாம ரையதும்
 தெளியவில்லையே
 ஒளிபெறும்பொன் னங்கமீது
 விழியை விட்டவன் -- எழுந்
 தோடுதல் எதற்கவன்
 குருகை நோக்கியே.
281. மீண்டுவந்த நம்பிகையில்
 நீல ஆடையாம் -- அங்கு
 வீழ்ந்த கொக்கின் தூவியால்
 புனைந்த ஆடையாம்
 ஆண்டவன் படைத்த கோல
 மாண கன்னியா? அவன்
 அங்கமே மறைக்கவா
 அழகு தொல்லையா?
282. பூவைப் போன்ற மேனிதனைப்
 போர்த்தி மூடினான் -- அந்தப்
 பொலிவிழந்த வதனத்தையே
 உற்று நோக்கினான்
 தேவகன்னி போன்ற முகம்
 திருப்பலாயினான் -- அவன்
 சிரிப்பதனை மனதில் தேக்கித்
 துடிக்கலாயினான்.

283. குயிலி என்னை நினைத்திடாமல்
 துயில்வதென்னடி -- இந்தக்
 கொடியைப் போன்ற அழகு
 மண்ணில் பயிர்வதென்னடி
 பொலிவிழந்து உனதுமுகம்
 போனதென்னடி -- விழிப்
 பூதிறந்து ஒருகணமே
 என்னைப் பாரடி.
284. சோடிமுந்த அன்றில்போல
 துடிக்க நேருமோ? -- உன்
 துணையிழந்து பொருமிநெஞ்சும்
 வெடிக்கலாகுமோ?
 நாடிமுந்து நகரிமுந்து
 நலனிழக்கினும் -- உன்னை
 நானிழக்க லாகுமோ? '
 என்று நலியலாயினான்.
285. உற்று உற்று நோக்கினான்
 ஒளி பிறக்குதா -- வான
 உதயம் கண்ட தாமரையும்
 இதழ் திறக்குதா?
 பற்றிக் கையை மார்பினோடு
 பதிக்கலாயினான் -- அவன்
 பட்டுக் கூந்த லைவருடித்
 தவிக்கலாயினான்.

286. முத்துப் போன்ற கண்ணநீர்
 அரும்பி வந்தது -- சோர்ந்த
 முகத்தில் கூடப் புதுவகை
 அழகு வந்தது
 'அத்தான்' என்று மெல்லவே
 அவள் குழைகிறாள் - என்
 அன்பே என்று ஆவலோ
 டவன்இழைக்கிறாள்.

287. "கண்ணிழந்து பெற்றதாய்க்
 களிக்கிறேனடி -- நம்
 காதல் தெய்வம் எல்லவன்
 கருணையிடைத்தடி".
 எண்ணி யெண்ணி யேயவன்
 வியக்கலாயினான் -- அவன்
 இன்பமென் கரம்பிடித்
 தெழுப்ப லாயினான்.

288. ஆவலோ டவவன்புயம் அணைந்து
 கொள்கிறாள் -- அவன்
 அன்பினோ டிடைவனைத்
 தணைத்துச் செல்கிறாள்
 சேவலின் அணைப்பில் அன்னப்
 பேடை போகுதே -- கண்டு
 தெளிவடைந்த பிஞ்சுள
 மிரண்டுருகுதே.

289. எழிலியின் இயக்கமோடு
 ஊர்தி ஊர்ந்தது -- வான
 எல்லைகள் கடந்துஎல்
 நகரடைந்தது.
 பொழிலிலும் சுணையிலும் பொற்
 காலம் போனது -- நாட்கள்
 பூத்த திங்க ளுமிரண்டு
 செத்து வீழ்ந்தது.

30. இரண்டு திங்களின் பின்

290. காதலர் தமையழைக்கக்
 காடு நோக்கியே -- மக்கள்
 காவலன்எல் லாளனும்
 குருவும் செல்கிறார்.
 ஈதறிந்த தோழிகள்
 இரண்டு பேருமாய் -- வானிக்
 ஈடிலா மகிழ்ச்சியோடு
 ஊர்ந்து செல்கிறார்.
291. பர்ண சாலை யில்இரு
 பருவமஞ்ஞைகள் -- எதிர்
 பார்த்திருந்து தாவியே
 பறந்து வந்தன.
 சொர்ண விக் கிரகம் போல
 வந்துதிக்கிறார் -- உள்ளந்
 தோன்றலும் இலைவொடே
 தொழுது நிற்கிறான்.

292. பட்டுநார் இழைத்தஆடை
கட்டிநிற்கிறுள் -- ஒளி
பாயும் ரத்தினங்கள் கண்ணை
வெட்ட நிற்கிறுள்
கட்டமைந்த காணையும்பஞ்
சாடை காட்டியே -- பார்க்கக்
காமனொத்த கோலமாக
நின்றிருக்கிறுள்.

293. வாழ்த்தியே ஒரு " நாமக்கு
வெற்றி " என்கிறார் -- பின்
மாநகர் எல்லாருமாக
வந்து சேர்கிறார்.
கீர்த்தி பெற்ற எல்லவன் பொற்
கோயில் முன்னிலே -- மணக்
கிருத்தியம் நடக்குதாம்
கிழமை யொன்றிலே

31. மங்கள மணவினை

294. மங்கள மணவினை
நிகழ லானது -- மண
மக்களின் விரல்கிழிந்
தொருங்கு சேர்க்கிறார்
அங்கவர் குருதிகள்
இணைந்து விட்டன -- இரு
ஆவியும் ஒருங்குசேர்ந்
தமைந்து விட்டன.

295. காதலித்த சிட்டுகள்
 களிக்கலாயின -- மெய்க்
 காதலில் கனிந்து தேன்
 கடலில் மூழ்கின.
 காதலித்து வாழ்ந்திடும்
 கடமை கொண்டன -- உயிர்க்
 காதலால் உலகுவாழு
 மென்று கண்டன.

296. காதலில் கவினெலாம்
 கவிதையாயின -- இன்பக்
 காதலே கருணையின்
 கனிவுமாயின.
 காதலால் கனவினை நனவ
 தாக்கலாம் -- உண்மைக்
 காதலால் கடவுளாய்க்
 களித்திருக்கலாம்.

32. எரிமலை குமுறுது !

297. இத்தனை நிகழ்ச்சியும்
 இனிது கண்டபின் -- சாந்தி
 இன்பமா யெழிலியோ
 டிருந்து வந்தனள்.
 புத்தியோ தனது வீட்டைச்
 சுற்றி வந்தது -- இந்தப்
 போக்குக் கண்டதும் எழிலி
 போவமென்றனள்

298. தேவியும் எல்லாளனும்
வழியனுப்பினர் -- எல்லத்
தேவனை வணங்கி வான
ஊர்தி யேறினார்
ஆவியே யொன் ருனதோழி
யர்கலங்கினார் -- 'உன்னை
அங்கு விட்டு மீள்வ' னென்
றெழிலி கூறினாள்.
299. வான ஊர்தி வாணையே
கிழித்தெழுந்தது -- அந்த
வானமே பொசுங்குமாறு
மின்னல் பாய்த்தது.
"போனதென் விழிகள்!" என்றெழிலி
கூறினாள் -- சாந்தி
புத்தியே கலங்கி வீழ்ந்து
கத்தலாயினாள்.
300. எரிமலை குமுறுது புயல்
எழும்புது -- அந்த
எல்லம் என்ற பேர் நிலம்
கடலில் மூழ்குது
குருதியே யுறையுது வானூர்தி
வீழுது -- சாந்தி
கூக்குரல் எழுப்புமுன்
பொரி சிதறது.

33. சாந்தி ! சாந்தி ! சாந்தி !

301. 'சாந்தி சாந்தி சாந்தி !'
 என்று தாய் எழுப்பினாள் - "என்ன
 சாக்ஞரல் கனவி" லென்று
 சாந்தி பார்க்கிறாள்
 பாத்தமாய் பரிதவித் தவளும்
 நோக்கிறாள் -- அந்தப்
 பார்வையில் புரிந்து கொண்டு
 தாய் களிக்கிறாள்
302. 'சாந்தி எங்கே மாமி !' என்று
 ராகவன் வந்தான் -- 'தம்பி!
 சாந்தி யுன்னைப் பார்க்க
 மாட்டாள்' மாமி சொல்கிறாள்
 புந்தி பொங்க, 'பெரியவளாம்
 சாந்தி' என்கிறாள் -- அவன்
 புரிந்தும்புரி யாதவனாய்த்
 திரும்பிச் செல்கிறான்.
303. மறைந்திரண்டு விழிகள் கள்ள
 மாகப் பார்க்குதாம் -- கன்ன
 மாதளம் பழங்கள் மீது
 வெட்கம் பூக்குதாம்
 நிறைந்திருந்த இருள் விலக
 உதயமாச்சுதாம் -- நாண
 நிழலில் பூத்த வதனம் போல
 சிவந்து போச்சுதாம்.

திமிலை துதுமிலன்

நாடறிந்த கவிஞர், கடந்த கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை நாவல், நாடகம் முதலிய சகல இலக்கியத்துறைகளிலும் முத்திரை பதித்தவர். பரிசுகள் பலபெற்றவர். மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகக்

கடமைபாற்றும் இவரது இயற்பெயர் எஸ். கிருஷ்ணபிள்ளை. இலக்கியத்துறை மட்டும் அல்லாது ஓயியம், சிற்பம், முதலிய துறைகளிலும் சாதனை புரிந்து, கண்காட்சிகளும் நடாத்தியவர். இவரது ஆக்கங்கள் பல இருப்பினும் நூல்களில் வெளிவந்தவை சிலவே. அவை,

1. நீரரா மகளிர்
2. கொய்யாக் கனிகள்
3. நெஞ்சம் மலராடோ
4. அழகுமுல்லை
5. மஞ்ச நீ மழை முகில் அல்ல
6. எல்லம் எங்கள் தாயகம்